

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

30. ČÍSLO / XVII. ROČNÍK

10 Kč • 0,40 € / 12,05 Sk

26. ČERVENCE 2009

Z obsahu:

Povolání k lásce

Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
8. července 2009
- strana 2 -

Bratr Rafael bude svatořečen

Ingrid Mohr P.I.J.
- strana 4 -

Kněžský postoj Panny Marie

Italské poutní místo
Castelpetroso je u nás
zcela neznámé, ale zjevení
Bolestné Panny Marie na
tomto místě byla církevne
uznána v roce 1889
jako autentická
- strana 6 -

Boj o život se Zdravasem

- strana 8 -

Pán Ježíš o svých kněžích

Kněz rozděljuje nebeská
duchovní bohatství
- strana 9 -

Nebe ani peklo nikdy nepominou

Kázání svatého
faráře arského
- strana 10 -

Postižené dítě jako požehnání?

- strana 11 -

Albrecht Dürer (1471-1528): Svatá Anna

Drazí bratři a sestry! Moje nová encyklika *Caritas in veritate*, která byla včera oficiálně představena, se inspiruje pro svou základní vizi úryvkem z listu svatého Pavla Efesanům, kde Apoštol hovoří o jednání podle pravdy a v pravdě. Právě jsme ho slyšeli: *Ale spíše žijme podle pravdy a v lásce, a tak porosteme po všech stránkách v něho, v Krista, který je naše hlava* (4,15). Láska v pravdě je tedy základní podnětující silou pro opravdový rozvoj každé osobnosti i celého lidstva. Proto se kolem principu „caritas in veritate“ točí celá sociální nauka Církve. Jen s láskou osvícenou rozumem a vírou je možné dosáhnout objektivních kritérií rozvoje založených na lidské i humanizující schop-

Povolání k lásce

ností. Láska v pravdě „je princip, kolem kterého se točí sociální nauka Církve, princip, který nabývá operativní formy v orientačních kritériích“ (č. 6). Encyklika uvádí hned v úvodu dvě základní kritéria: spravedlnost a obecné blaho. Spravedlnost je nedílnou součástí oné lásky uskutečňované činem a doopravdy (1 Jan 3,18), ke které vyzývá apoštol Jan (srov. č. 6). A „milovat každého znamená chtít jeho dobro a účinně o ně usilovat. Vedle blaha individuálního je zde blaho spojené se sociálním životem jednotlivců... Bližního milujeme tím účinněji, čím více usilujeme o obecné blaho“. Jsou dvě operativní kri-

téria, spravedlnost a společné blaho; díky tomuto druhému nabývá láska sociálního rozměru. Každý křesťan – říká encyklika – je povolán k této lásce, a dodává: „Institucionální cesta je cesta lásky“ (srov. č. 7).

Tak jako jiné dokumenty učitelského úřadu také tato encyklika přejímá, dále rozvíjí a prohlubuje analýzy a úvahy Církve o sociálních tématech, které představují životní zájem pro lidstvo našeho století. Zvláštním způsobem navazuje na to, co napsal Pavel VI. před více než čtyřiceti lety v *Populorum progressio*, milníku v sociálním učení Církve, ve kterém velký papež vytyčuje rozhodující stále aktu-

ální linie pro komplexní rozvoj člověka a moderního světa. Světová situace, jak široce ukazuje zpravodajství posledních měsíců, trvale představuje nemalé problémy a „skandál“ do nebe volajících nerovností, které přetrvávají i přes úsilí v minulosti vyvíjené. Na jedné straně se rýsují znamení těžkých sociálních a ekonomických nerovností; na druhé straně se volá z mnoha stran po neodkladných reformách, aby se zastavila nevyrovnanost v rozvoji národů. Fenomén globalizace může v tomto směru představovat reálnou možnost, ale k tomu je důležité, aby ruku v ruce postupovala také hluboká obnova mravní a kulturní a odpovědné rozlišování při rozhodování, jak dosáhnout obecného blaha. Lepší budoucnost pro všechny je možná, jestliže bude založena na opětovném přijetí základních etických hodnot. Nezbytné je nové ekonomické plánování, které vymezí rozvoj globálním způsobem, založeným na etické odpovědnosti před Bohem a na pojímání lidské bytosti jako Božího tvora.

Encyklika samozřejmě nezamýšlí nabízet technická řešení pro široké sociální oblasti dnešního světa – to není v kompetenci učitelského úřadu Církve (srov. č. 9). Připomíná proto hlavní principy, které se jeví jako nezbytné pro zajištění lidského rozvoje v nejbližších letech. Mezi nimi na prvním místě je pozornost věnovaná lidskému životu, který pokládá za střed každého opravdového pokroku; jsou to: úcta a právo na náboženskou svobodu vždy přísně spojená s rozvojem člověka; zavržení prometheovské vize lidské bytosti, která se pokládá za tvůrce vlastního osudu. Bezmezná důvěra v technologickou potenci by se nakonec projevila jako iluzorní. Potřebujeme lidi poctivé jak v politice, tak v ekonomice, kteří by byli upřímně zaměřeni k obecnému blahu. Zvláště pak, když se podíváme na naléhavé

Pokračování na str. 12

Současní religionisté hledají usilovně nějaký společný základ všech náboženství, který by umožnil překonat všechny rozdíly a tím i důvody nesnášenlivosti, která lidi rozděluje a často staví proti sobě. Ve skutečnosti je to zcela opačná služba, než jakou bychom od údajně vědeckého srovnávání náboženství očekávali. To, k čemu by měli religionisté smě-

řovat, je prokázat jedinečnost a nenahraditelnost jediného pravého náboženství, jak je známe z židovsko-křesťanské tradice. Všechny jiné mýty, eposy a kosmogonie jsou srovnatelné mezi sebou, nikoliv však s křesťanstvím. Neboť ať hledáme jak hledáme, nenajdeme jiné náboženství, které by nám představovalo Boha nikoliv jako lidskou projekci nějakých nadzemských či nadlidských sil či bytostí, ale jako osobního, jediného, nejvyššího svatého a nejdobrotivějšího Otce, který sám sebe zjevuje a představuje se svou neustávající láskou a starostlivostí, s jakou se stará o své tvory, které stvořil podle svého obrazu ke své slávě a jejich blaženosti.

V různých eposech a mytologiích můžeme najít ohlasy a obdoby motivů, které se nacházejí v Bibli, ale i těm nejposvátnějším mytologiím schází zcela to, co je podstatou biblického podání, a tím je otcovský vztah Boha Stvořitele ke svým tvorům. Tomu, co je napsáno v Bibli, říká-

Editorial

me Písmo svaté, protože jsou to posvátné zápisy o tom, co Bůh sám osobně zjevuje svým tvorům, s nimiž je trvale ve styku. Při četbě příběhů Starého zákona je pro nás přímo nápadné, jak se Hospodin spásným způsobem „vměšuje“ do lidských dějin, přičemž čím více lidé na svého Pána nedbají a zapominají, čím více se od něho vzdalují, tím větší je jeho úsilí přivést je svou otcovskou péčí a láskou zpět k sobě.

Z „Božího nadhledu“ bychom mohli lidské dějiny rozdělit na tři období: na dobu, kdy po tisíciletí záměrně a systematicky připravoval lidstvo na svůj příchod mezi lidi, na mimořádnou dobu, kdy v našem lidském těle přebýval mezi námi, a na následující

tisíceletí, která jsou vlastně opět přípravou, tentokrát na jeho druhý příchod. Jak víme ze Starého zákona, který nám dokumentuje ono první období, Bůh si při svém trvalém styku s lidmi posluhuje svými posly. Nevyužívá k tomu jen oficiálních představitelů, jako jsou kněží, vůdcové a králové, ale své zvláštní vyvolené služebníky, které si osobně povolává, často proti jejich vůli. Protože i oficiální vůdcové Božího lidu podléhají lidským slabostem, je znamením a projevem Boží otcovské lásky, že je svými posly napomíná, varuje a přivádí na cesty, po nichž mají kráčet se svěřeným lidem k jeho spáse a k Boží oslavě. Svěřuje jim přitom takové úkoly, které sami pokládají za neuskutečnitelné, aby bylo zřejmé, že to, co nakonec vykonají, není dílo jejich, ale Boží. Příznačné je, že tito Boží poslové se vesměs netěšili oblíbě a byli naopak často vystaveni pronásledování.

Ani v nynějším období očekávání druhého příchodu se lidské

Pokračování na str. 13

Pánova hostina

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Rozdával, kolik kdo chtěl.

K břehům jezera táhnou celé davy. Ježíš chtěl se svými setrvat o samotě, ale za této situace vyjde ochotně vstříc těm, kteří ho hledají. Zanechej i ty na chvíli všech svých zájmů a připoj se k nim. Pán připravuje nevědění událost.

Odkud se vzaly tak velké zástupy? Mistr přece vůbec nevyhlásil, kde se bude nacházet. Jak je možno rozšířit zprávu o Pánově přítomnosti v prostředí, které nemá nic, co by se podobalo hromadným sdělovacím prostředkům? Je to tím, že každý, kdo poznal Ježíše, cítí povinnost být jeho svědkem a hlasatelem. Tak se zpráva o Pánu šíří takovou rychlostí a přesvědčivostí, že dokáže i na odlehklé místo sezvat tisíce lidí.

Za vším však stojí především Duch Svátý. Shromažďuje účastníky k velkému zázraku, protože ten bude současně i významným podobenstvím, které má připravit půdu pro poselství o nejvzácnějším Ježíšově daru. Budeš zde na této stráni účastníkem velké Ježíšovy katecheze, která má odhalit světu zvěst o překvapujícím Ježíšově tajemství, které *bude pro všechny lidi*: pro všechny, kteří budou k němu přicházet, bude mít připraven zářný pokrm.

Proto také dnešní setkání začíná zcela neobvykle. Ježíš se neujímá slova ani se nevěnuje nemocným. Naopak, překvapí Filipa zcela nečekanou otázkou: *Kde nakoupíme chleba, aby se všichni najedli?* Na to nejsou apoštolové připraveni. Dosud nikdy se o něco podobného nemuseli starat. Ani jim nepřišlo na mysl, že zástupy táhnou za Pánem s takovou horlivostí, až přitom zapomenou na své vlastní zajištění, zvláště když se cesta protáhla a den se nachýlil. Mnozí z nich jistě přicházejí z velké dálky. Nejsou snad všichni tito lidé Ježíšovými hosty? A tak Pán, který sám nemá, kde by hlavu složil⁽¹⁾, přijímá všechny příchozí ve svém velkém domě, který byl stvořen skrze něho, v té největší hodovní síni, kterou mu dal jeho Otec: pod modrým nebem na hojně zelené trávě.

Myslet na hosty s láskou znamená pamaťovat na všechny jejich potřeby. Čím je však pohostit? *Je tu pět chlebů a dvě ryby, ale co je to pro tak mnohé?* Z pohledu velkých plánů se ti může zdát, že to, co je k dispozici, neznamená nic. Ale Ježíš má jiný názor. Nepohrdej málem a začni s tím, co je. A především

i za to málo, co máme, nezapomínej vzdávat díky. Co když právě toto málo je zárodkem velkých věcí? Jen si vzpomeň na to, co se stalo v Káně, a proto se snaž především plnit věrně Pánovy pokyny. Jdi a pomáhej apoštolům rozsádit ten nepřehledný zástup tak, jak si Ježíš přeje.

Pán má před sebou pět chlebů a dvě ryby a chystá se nasytit tisícíhlavý zástup. Ale než tak učiní, *vzdává díky*. Děkuje Otci za tyto dary země a moře. To, že tu jsou, že leží před ním, je ve skutečnosti ještě větší zázrak Otce Stvořitele než skutečnost, že jimi nasytí všechny lid. Nauč se dívat na Boží dary jeho očima, kterým nikdy nic nezevšední a nic se jim nestává samozřejmostí.

A nyní doprovázej Pána. Chodí od skupiny ke skupině a *rozděluje sedícím*⁽²⁾. Nikoho nevyklučuje, nezjišťuje, zda někdo nemá něco svého. Jsou to hody Boží velkorysosti. Nezdá se ti, že Ježíš právě dělá to, co dělá nejraději? Viděl jsi někoho rozdávát s větší radostí a větší štědrostí? Jak vidíš, toho, co je v Ježíšových rukou, nikdy neubývá, může a touží *dát každému tolik, kolik chce*. Nemusíš mít strach, že by pochybělo pro tebe z toho, co dostane druhý. Spíše se starej o to, abys nomezoval Ježíšovu štědrost tím, že nechceš přijímat všechno to, co ti ve své dobrotnosti a moudré prozíravosti nabízí. Neboj se chtít od něho mnoho. Nemá pro tebe nikdy nic jiného než jen *dobré dary*⁽³⁾. A pros jej, aby tě obdaroval také svou citlivostí k potřebám druhých a svou neuhasitelnou touhou *rozdělit se s nimi*.

Stalo se, jak praví Hospodin: *Budou jíst a ještě zbude*. Pomáhej sbírat *zbylé nalámané chleby* a čiň tak s velkou úctou, *aby nic nepřišlo nazmar*. Těch *dvanáct košů* je jako dvanáct svědků Boží dobroty a Boží moci. I toho, co zbývá, si važ stejně jako toho, čeho se nedostává. Všechno pochází ze štědré Boží ruky.

Účastníci jsou s neočekávaným pohoštěním nadmíru spokojeni. Jak to, že Ježíš je opouští v tom nejlepší a uchyluje se do samoty? Tito lidé si zatím cení více snadného nasycení než mnohem vzácnějších duchovních darů. Zavládlo tu falešné nadšení a nespokojenost očekávání, která by je mohla přivést až k nepředloženým činům. Jejich tužby a Ježíšovy zájmy se tu rozcházejí. Přijmi to jako varování, aby sis nezamiloval dary více než samotného Dárce. Děkuj jménem všech s pokorou a úctou Tomu, *kteřý otevírá svou ruku a sytí vše živé s laskavostí*⁽⁴⁾.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Mt 8,20; ⁽²⁾ srov. Mk 6,39; ⁽³⁾ srov. Lk 11,13;

⁽⁴⁾ resp. žalm 145

Liturgická čtení

1. čtení - 2 Král 4,42-44

Nějaký člověk přišel z Bál Šališa a přinesl v chlebníku Božím muži Elizeovi chléb z prvotin, dvacet ječných chlebů a jídlo z rozdrčených čerstvých zrn. Elizeus řekl svému služebníku: „Dej to lidem, ať se najedí!“ Služebník mu odpověděl: „Jak mám tohle dát stovce lidí?“ Elizeus řekl: „Dej to lidem, ať se najedí, neboť tak praví Hospodin: Budou jíst a ještě zbude.“ Dal jim to tedy, najedli se, a ještě zbylo podle Hospodínova slova.

2. čtení - Ef 4,1-6

(Bratři a sestry!) Povzbuzuji vás já, vězněný pro Pána:

Žijte způsobem hodným toho povolání, které jste dostali: buďte přitom všestranně pokorní, mírní a trpěliví; snažte se navzájem v lásce a horlivě se snažte zachovávat jednotu ve smýšlení, spojení poutem pokoje. Jen jedno je ono tajemné tělo, jen jeden Duch a stejně tak jen jedno vytoužené dobro, ke kterému jste byli povoláni. Jeden Pán, jedna víra, jeden křest. Jeden Bůh a Otec všech, který je nade všemi, proniká všesky a je ve všech.

Evangelium - Jan 6,1-15

Ježíš odešel na druhou stranu Galilejského neboh Tiberiadského moře. Šel za ním velký zástup, protože viděli znamení, která konal na nemocných. Ježíš vystoupil na horu a tam se posadil se svými učedníky. Bylo krátce před židovskými velikonočními svátky. Když Ježíš pozdvihl oči a uviděl, jak k němu přichází velký zástup, řekl Filipovi: „Kde nakoupíme chleba, aby se ti lidé najedli?“

To však řekl, aby ho zkušel, protože sám dobře věděl, co chce udělat. Filip mu odpověděl: „Za dvě stě denárů chleba jim nestačí, aby se na každého aspoň něco dostalo.“

Jeden z jeho učedníků - Ondřej, bratr Šimona Petra - mu řekl: „Je tu jeden chlapec, ten má pět ječných chlebů a dvě ryby. Ale co je to pro tolik lidí?“

Ježíš řekl: „Postarejte se, ať se lidé posadí!“ Bylo pak na tom místě mnoho trávy. Posadili se tedy, mužů bylo asi pět tisíc. Potom Ježíš vzal chleby, vzdal díky a rozdělil je sedícím; stejně i ryby, kolik kdo chtěl. Když se najedli, řekl učedníkům: „Seberte zbylé kousky, aby nepřišlo nic nazmar!“ Sebrali je tedy a bylo to plných dvanáct košů kousků, které po jídle zbyly z pěti ječných chlebů.

Když lidé viděli znamení, které udělal, říkali: „To je jistě ten Prorok, který má přijít na svět!“ Ježíš poznal, že chtějí přijít a zmocnit se ho, aby ho prohlásili za krále. Proto se za se odebral na horu, úplně sám.

Bratr Rafael bude svatořečen

Rafael Arnáiz Barón (1911–1938) byl student, umělec, mnich a mystik. Na SDM v Santiagu de Compostella (1989) ho představil Jan Pavel II. mládeži celého světa jako vzor následování Krista. V roce 1992 následovalo blahorečení. Na SDM v Kolíně nad Rýnem v roce 2005 byla mladému španělskému blahoslavenému věnována zvláštní pozornost. Letos 11. října bude bratr Rafael v Římě prohlášen za svatého.

Zbožnost a životní radost jdou spolu ruku v ruce

Rafael Arnáiz Barón byl nejstarší ze čtyř dětí hluboce věřící rodiny. O svém otci napsal v jednom dopise: *Tatínek je dražocenný jako chléb* (15. 3. 1931). Jeden jezuita řekl o svém žáku Rafaelovi: *Získal si sympatie všech. S bohatstvím svých nápadů a svým radostným šelmovským způsobem jednání všechny přitahoval. Byl velmi dobře vychovaný, přičinlivý a pilný. Bylo by možné ho popsat jako inteligentní a veselé dítě, velmi uvolněné při hře, svědomité v učení a hluboce zbožné.* Byl velmi nadán i umělecky: maloval a muzicíroval, jeho listy, které připomínají básně, obsahovaly mnoho harmonie a rytmu. Po maturitě začal v Madridu studovat architekturu. Jeho život byl i zde poznamenán hlubokou religiozitou a osobním vztahem k Bohu. Svým rodičům napsal: *Udělal jsem zkušenost, že když začneme den tím, že ho vložíme do Božích rukou, všechno se lépe daří; studium klapé lépe, bez Pána bych nebyl schopen ničeho* (21. 10. 1933). V důsledku své družnosti, dobrotivity a srdečnosti byl všude velmi oceňován a milován. Ukazuje nám, že zbožnost a radost jdou spolu v životě ruku v ruce.

Z doby jeho vojenské služby nám jeho nejlepší přítel napsal: *Rafael se hojně věnoval apoštolátu, a to nikoliv jako někdo, kdo káže, nýbrž kdo působí svým jednáním a svými způsoby.* Jeden z jeho bratrů vypravuje: *O době jeho vojenské služby, kdy musel stát na stráži za královským palácem - v místě, které bylo v noci plné prostitutek - mi jeden jeho druh řekl: „Nevím,*

co tvůj bratr v sobě měl, ale předstáv si, v osm nebo v devět hodin večer se s námi na stráži modlil růženec. A můžeš mi to věřit, dělali jsme to rádi, aniž bychom si museli dělat násilí.“

Trapistický klášter se stal jeho domovem

Rafael udržoval styk se svým strýcem a tetou v Avile. Tam se dověděl o trapistech a pocítil, že ho Bůh volá k bližšímu následování. V 19 letech poprvé navštívil opatství blízko Palencie. To se mu stalo brzy domovem a důležitým místem jeho životní cesty. Když v listopadu 1933 žádal o přijetí do kláštera, napsal: *Bůh ve mně působil tak, že jsem se pevně rozhodl zcela se mu odevzdat. K této změně života mě nepřivádí ani smutek, ani utrpení, ani zklamání a nicotnost světa. To, co mi svět mohl dát, to všechno jsem měl. Bůh mi však daroval mnohem více, než jsem si zasloužil. Přijmete-li mě do řádu, můžete si být jisti, že přijímáte velice veselé srdce s velkou láskou k Bohu* (19. 11. 1933).

Rafael ve věku dvou let

Tento mladý muž se tedy vzdal své kariéry a velice slibné budoucnosti architekta, prostředí rodinného života a blahobytu. V lednu 1934 vstupuje do kláštera. Přísný způsob života mu nepřipadá nijak lehký; spánek přerušovaný kvůli modlitbě, těžká tělesná práce, střídavá strava, častá ledová zima, tvrdé lůžko. Po čtrnácti dnech napsal humorně své matce: *Velice dobře jsem si zvykl na řeholi, která se na první pohled jevíla tvrdá, ale to jedině tvrdé je zde lůžko. Kdybys mohla vidět, jak velkým mírem zde všechno dýchá! Tuto tichou radost opatství, kterou není možno popsat, protože je to radost a mír samotného Boha. On je jediný bod, ke kterému směřuje celý mnišský život* (29. 1. 1934). V den obláčky píše rodičům: *Teď už jsem celý bílý, alespoň zevně. Nyní se budu snažit, abych byl takový i uvnitř, což je hlavní věc. Jsem stále přesvědčen o tom, že Bůh ve Španělsku stvořil trapisty pro mne a mne pro trapisty. Tím nejdůležitějším zájmem je zaujmout místo, které nám Bůh vyhlédl, a z celého srdce se mu odevzdat* (18. 2. 1934).

Boží plány jsou jiné

Rafael je šťastný a pevně rozhodnutý setrvat na nastoupené cestě. Ale již po třech a půl měsíce onemocní tak těžce na cukrovku, že se musí vrátit zpět k rodičům. Byla to velmi těžká rána, která mu však dovoluje opravdu vyzrát. Když se mu daří o něco lépe, uvažuje: *Když se někdo odevzdá bezvýhradně Bohu, musí být připraven na vše. Když jsem vstoupil, odevzdal jsem mu všechno, co jsem byl, a všechno, co jsem měl: svou duši a své tělo. Je to nyní naprosto správné, že Bůh s tím na-*

Bratr Rafael

kládá podle svého, aniž by z mé strany docházelo ke stížnostem nebo výhradám. Zkouška, kterou ode mne vyžaduje, je tvrdá, ale s jeho pomocí pokračuji dále - zde nebo tam. Položil jsem ruku na pluh a nemohu se ohlížet nazpět (léto 1934).

Z doby, kterou Rafael strávil mimo klášter, se nám zachovaly cenné dopisy. Zvláště četné jsou ty, které psal tetě Marii, se kterou ho svazuje duchovní přátelství. Jak velice oba usilují o to, aby ve všem plnili Boží vůli a byli s Ním zajedno, ukazují následující řádky: *Když člověk hodí do moře zrno soli, zmizí, protože se ve slané vodě rozpustí a moře se solí jsou jedno. Usilujme o to, abychom byli zrníčkem soli, které se rozpustí a zmizí v Bohu* (1. 12. 1935).

Pro Boha opustím všechno tisíckrát

V lednu 1936 se může Rafael vrátit do kláštera, ale pouze jako oblát, protože vzhledem ke své chorobě nemůže absolvovat noviciát a složit sliby. I tuto oběť přijímá. Svoji tetě napsal: *Modli se, aby Bůh přijal můj dar. Slovo „oblát“ znamená dar. Jemu daruji všechno, co jsem a jaký jsem, se zdravím nebo bez něho; svůj život, svoje tělo, svoje srdce, absolutně všechno. Daroval jsem se za všechny: za své rodiče a sourozence, za misionáře, za kněze, za ty, kteří trpí, a za ty, kteří ho urážejí* (10. 12. 1935).

Po vypuknutí občanské války musí Rafael znovu opustit klášter, protože mladí mni-

ši jsou povoláni na frontu. Brzy je však prohlášen za neschopného služby a v prosinci se vrací do kláštera. Počátkem února 1937 dostane nový záchvat své choroby. Vzhledem k obtížné situaci během válečné doby posílají ho představení opět domů, aby se mohl zotavit. Den před svým odchodem si Rafael zaznamenal něco, z čeho je možno poznat jeho zvláštní duchovní vývoj: *Zatím jsem sem přišel se svým sešitem, nyní, protože mě k tomu zavazuje poslušnost, musím opustit svou celu na ošetřovně. Děj se Boží vůli! I když se zdá, že všechno mluví proti mně, není tomu tak, protože nekonečná Boží dobrota a její plány jsou lidským očím často skryty, protože jsou k tomu potřebné jiné oči, než jaké jsou v těle, aby to poznaly. Třikrát jsem opustil svůj rodný dům. Když mi Pán daruje milost a zdraví, opět všechno opustím, a to nejen dvakrát nebo třikrát, ale třeba tisíckrát, kdyby to bylo potřeba. Nyní je to potřetí, co odkládám rádivé roucho a beru si světský šat. Poprvé jsem myslel, že starostmi zemřu. Myslel jsem, že Bůh mě opustil. Podruhé jsem odešel kvůli válce. Poznal jsem, že Bůh mě vystavuje zkoušce. Nyní potřetí vidím Boží ruku tak zřetelně, že je mi to lhotejné. Jsem si nyní jist, že Bůh mě neopouští ani nezkouší, ale miluje. Chtěl bych to, o co mě Bůh prosí, prostě a jednoduše splnit. Vede mě vpřed. On mě přivádí k pláči, pak opět mě rozesměje. Jak dobrý je Bůh! Chce jen to moje nejlepší! On bude vědět, co dělá. Zvykl jsem si postupně na jeho způsoby tak, že už se ho na nic neptám. Dávám se vést, aby se na mně dělo to, co je nejlepší (6. 2. 1937).*

Potřebuji kříž, abych více miloval

Tak odchází Rafael sice s bolavým srdcem, ale také s hlubokým přáním plnit ve všem Boží vůli opět do domu svých rodičů. Svému ošetřovateli napsal krátce před svým posledním návratem do kláštera: *Kdyby*

věděl, jak velice toužím po tichu a po tom, abych ve skrytu Božího domu přebýval před svatostánkem. Když rozjímám o všech obdivuhodných věcech, které na mně vykonal i přes všechny překážky, jaké kladu jeho milosti do cesty, pak se všechn zmatek mění v obdivuhodné světlo, které vypráví o Boží velikosti a jeho nekonečném milosrdenství. Pak vládne v duši jen sám Bůh (1. 12. 1937).

Období nemoci a nepřítomnosti v klášteře byla pro Rafaela nesmírně těžká, ale byla velmi významná na jeho duchovní cestě. Přijímal všechno dobrovolně a Bůh mu dával spojovat se stále více s Kristovým křížem. Poslechněme si Rafaelovu modlitbu, ve které je jeho odevzdanost zcela zřetelná: *Pane, jestliže k tomu, abych tě miloval, potřebuji kříž, daruj mi ho, protože vidím zřetelně, že tě miluji tím více, čím více křížů musím nést. Pohled na svého služebníka Rafaela! Ty víš, že celý jeho život a celá jeho duše patří tobě. Chceš mě očistit obětí? Obětují ti, Pane, sebe. Chceš mé utrpení? Vezmi si je, Pane! Nechci tvému božskému jednání klást do cesty žádné překážky. Ale nezapomínej na mne! Všechno dobré pochází od tebe. Proto je nejlepší nechat tě jednat. Zcela se ti odevzdám. Jsi spokojen, Pane? - Já ano (27. 8. 1935).*

Velký mystik dvacátého století

Když pomyslíme, že Rafael měl v té době 24 let, žasneme nad jeho časnou zralostí a vnitřní hloubkou. Z čistě lidského hlediska bychom mohli jeho opětovné rozhodnutí vrátit se k přísnému životu i při ohroženém zdraví pokládat za nerozumné. V jednom dopise uvádí: *Ano, pociťuji opět chuť odhodit opěrnou tyč, měkkou postel, rádio, sherry v jedenáct hodin a své procházky na slunci. Mám opět chuť dělat to, na co vůbec nemám chuť. Mým jediným přáním je milovat Boha: chci mu sloužit. Vidím trapistický klášter, vidím před sebou kříž a za tím jdu (1. 12. 1937).*

Tak se Rafael v půli prosince 1937 definitivně vrací do opatství. Třikrát musel klášter opustit, třikrát do něho znovu vstupuje. Žije v odloučenosti v oddělení pro nemocné a mnoho trpí tělesně i duševně. Ale nestěžuje si; spíše vidí v nemoci Boží dar a chválí jeho milosrdenství. Odhaluje ještě hlouběji tajemství Kříže, které vždy miloval. V den svého návratu začne na žádost svého zpovědníka psát své zápisky. Otevřeně a upřímně popisuje stavy své duše, předkládá své myšlenky, těžkosti a pokušení, mluví o touze svého srdce po lásce, která naplňuje jeho duši. Dosahuje mystických hlubin, které probouzejí náš úžas. Ne náhodou se mluví o Rafaelovi jako o jednom z největších mystiků 20. století. Koncem února 1938 nabízí Pánu znovu svůj život a píše: *Už mi nepatří. Ať se o něho stará, jak sám chce. Nemyslím na to, abych si dělal starosti (27. 2. 1938).* Rafael se od všeho odpoutává. Jeho středem je sám Bůh. Nechává se vést věrností a velkodušností vůči Božimu volání a ty jsou skutečně heroické.

Tvůj služebník Michael má naspěch

O velikonoční neděli 1938 obdrží od svého opata dvě části řeholního roucha, které jsou vyhrazeny pro mnichy se sliby. Svým

příbuzným píše ještě týž den – a dokonce s humorem: *Dnes mi dal otec opat černý škapulír a bílou kutnu, takže vypadám jako skutečný mnich. Jsem nesmírně šťastný v tomto širokém šatu, i když nevím, co si v něm mám počít. Ach, kéž bych měl alespoň tolik lásky k Bohu, kolik mám nadbytečné látky! K tomu dopisu přikládá tři obrázky, které sám namaloval, a každý z nich vysvětluje. Jeden z textů obsahuje jeho postoj velmi výstižně. Stojí v něm: *Třetí obrázek představuje mnicha, který se dívá z vysoké skály na svět a volá: „Jsem na zemi jenom hostem.“ Ať chceme nebo nechceme, jsme skutečně jen poutníci. Proč bychom si zde měli zařizovat bydliště. Dívejme se na svět jako malý mnich na obrázku. Chvalme jako šťastného toho, kdo se na tomto světě pokládá za cizince a sní jen o Bohu jako o své skutečné otčině. Jeho život bude probíhat v míruplné odevzdanosti, protože mír je pouze v srdci, které se od všeho odpoutalo (17. 4. 1938).**

26. dubna 1938 odevzdává Rafael svou duši Bohu. Bylo to dva týdny po jeho 27. narozeninách a po pouhých 20 měsících prožitých v klášteře. Nyní se naplňuje to, o co se s horoucí láskou modlil k Bohu krátce předtím: *Neváhej již děle, Pane. Hleď, tvůj služebník Rafael má naspěch, aby ti mohl zpívat chvály s anděly a svatými (12. 2. 1938).* Nyní může nastoupit naplnění, po kterém tak věrně toužil a o které tak hrdinně usiloval. Rafael umírá v pověsti svatosti a již brzy překročila zpráva o jeho smrti zdi kláštera.

V encyklice *Spe salvi* Benedikta XVI. čteme: *Pravými souhvězdími našeho života jsou lidé, kteří uměli správně žít. Oni jsou světly naděje. Jistě, Ježíš Kristus je sám světlo... Ale abychom k němu došli, potřebujeme blízka světla, lidí, kteří rozdávají světlo z jeho světla, a tak nabízejí naši jízdu orientaci (49).*

Myslím, že tímto světlem je pro nás bratr Rafael.

*Z Kirche heute 7/2009
přeložil-lš*

Kněžský postoj Panny Marie

Italské poutní místo Castelpetroso je u nás zcela neznámé. Jeho vznik spadá do roku 1888. Nejdříve sdělily dvě venkovské ženy, že viděly Bolestnou Pannu Marii. Během následujícího roku ji spatřilo více než tisíc osob. Matka Boží se zjevila také místnímu biskupovi, kterého Lev XIII. pověřil vyšetřováním případu. Události byly církevně uznány již v roce 1889 jako autentické. Maria nezanechala žádné slovní poselství. Spíše zjevila ve zvláštním postoji, jaký zaujala před svým mrtvým Synem, svou kněžskou funkci v dějinách spásy.

Vodlehle hornaté krajíně mezi Řimem a Monte Gargano se tyčí mohutný poutní kostel. Je zbudován v novogotickém slohu z bílého místního kamene. Je to velkolepé dílo se sloupy a fiálami, kopulí vysokou 54 m a dvěma impozantními věžemi, jež podává svědectví o událostech v malém místě Castelpetroso, které měly počátek 22. března 1888. Minulý rok oslavoval chrám s velkou pompou své 120leté trvání.

Ve světle skalní rozsedliny

Dvě rolnické ženy, chudá Fabiana Cicchino zvaná Bibiana, které bylo tehdy 35, a vdaná 34letá Serafina Giovanna Valentino šly 22. března 1888 za svou polní prací. Pole se nacházelo ve výšce 857 metrů n. m. na horské louce Cesa tra Santi na úpatí hory Monte Patalecchia. Přišly ze sousedního dvorce Guasto a přinesly s sebou dvě ovečky. Odpoledne Fabiana zjistila, že jedna z nich se zatoulala. Začala ji hledat a našla ji ve skalní rozsedlině. V tom okamžiku uviděla, že z jeskyně vychází světlo. Se strachem a současně se zvědavostí se přiblížila ke světlu a spatřila zřetelně obraz Panny Marie Bolestné. U jejích nohou leželo mrtvé tělo jejího Syna pokryté ranami.

Maria klečí před svým mrtvým Synem

Maria jako Pieta zaujala odlišnou pozici, než jak ji zobrazuje křesťanské umění a zbožnost: napolo klečí a pozvedá ruce k nebi. Je to akt modlitby a obětování. Její tvář vyjadřova-

la hlubokou bolest, ale současně královskou důstojnost. Na její hrudi bylo sedmero mečů, které probodávaly její srdce. Měla růžové šaty a hnědý plášť, který jí splýval z hlavy přes ramena až k nohám. Fabiana od ní neslyšela žádná slova. Ani při dalších zjeveních nevyslovila Maria žádné poselství.

Onen 22. březen byl příznačně čtvrtek před nedělí Smrtnou, tedy předvečer svátku Bolestné Panny Marie. Druhé zjevení se uskutečnilo o Velikonocích, ale i tehdy se Maria zjevila jako obětující Bolestná Matka.

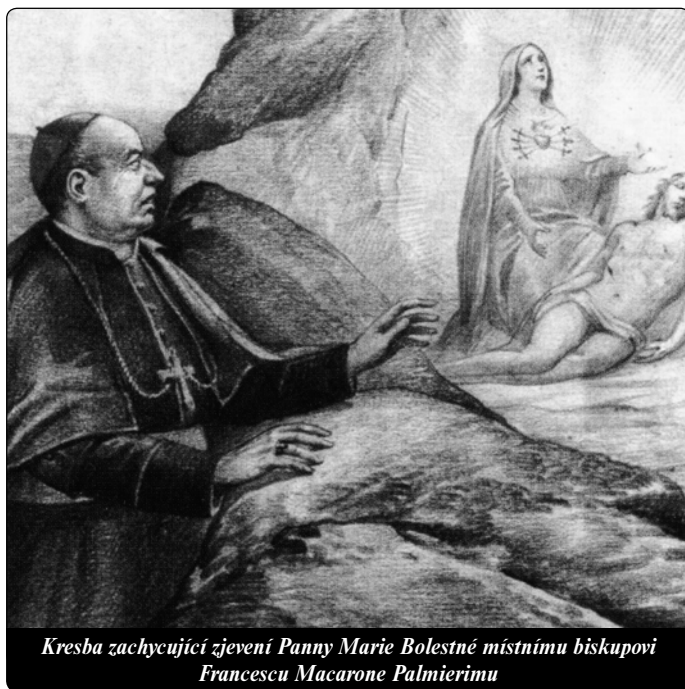
Tisíce poutníků k Bolestné Matce

Když se ženy vrátily domů, vyprávěly o svém zážitku. Obyvatele vesnice pokládali nejdříve jejich líčení za bláznivé řeči. Ale když brzy nato jedno dítě a jeden od víry odpadlý muž měli podobné vidění, rozšíři-

la se zpráva bleskově po celém okolí. Ihned začaly přicházet proudy lidí. Během několika dnů navštívilo místo zjevení na čtyři tisíce lidí, tedy dvojnásobek počtu, který v té horské oblasti vůbec bydlel. Někteří dosvědčovali, že rovněž viděli Pannu Marii. Většinou v ní viděli Bolestnou Matku. Ale jak dosvědčuje církevní dokumentace, zjevovale se Maria i v jiné podobě: jako Maria Karmelská nebo jako Růžencová Královna. V několika případech se nezjevila sama se svým Synem, nýbrž doprovázel ji archanděl Michael, svatý Antonín, svatý Josef nebo také svatý Šebestián. Poutníci mluvili také o vidění svatě Tváře Ježíšovy obklopené zástupy andělů.

Pochybující diecézní kněz

Někteří kněží pokládali všechno za výplody fantazie a veřejně kázali proti zjevení.

Kresba zachycující zjevení Panny Marie Bolestné místnímu biskupovi Francescu Macarone Palmierimu

Nemohli však zabránit tomu, aby věřící z jejich farností putovali na místo zjevení. Také jeden kněz, který už dosáhl vysokého věku, Don Luigi Ferrara, byl vůči zjevení skeptický. Svým podpisem pak potvrdil toto své svědectví: „Často jsem haněl ty, kteří navštěvovali horu, kde se mělo udát zjevení. 16. května 1888 jsem však pocítil přání, spíše z dlouhé chvíle než z jiného důvodu, navštívit to místo. Když jsem tam přišel, spatřil jsem ve skalní rozsedlině ve velkém světle Paní jako sochu s malým dítětem v náručí. Krátký čas nato jsem spatřil místo Svaté Panny mrtvého Spasitele, který měl na hlavě trnovou korunu a byl celý zalitý krví. Od té doby cítím při každé zmínce o této třikrát svatě hoře a zjevení dojetí, které mě přivádí až k slzám, takže nejsem schopen slova.“

Uzdravení a zázračný pramen

Již v květnu vytryskl na místě zjevení pramen, který zde vyvěrá dodnes. V listopadu 1888 přišel na toto místo z Bologni hrabě Carlo Acquaderni se svým synem Augustem, který měl tuberkulózu kostí. Když se modlili u skály, spatřili oba, otec i syn, Bolestnou Matku Boží. Syn se napil z pramene a byl zcela uzdraven.

Tento otec byl ředitelem listu Il Servo di Maria. Z vděčnosti zpopularizoval Castelpetroso. Pravidelně podával zprávy o četných uzdraveních, která se zde u pramene udála na přímělu Bolestné Matky. Měsíc co měsíc uveřejňoval zprávy o nových případech. Část těchto zázračných vyslyšení je oficiálně zdokumentována. Mezi nimi se nachází i tento zázrak: Luigi Verna z Fara San Martino a jeho žena Annantonia Tavani měli dítě jménem Angelo. Chlapec měl šest let a byl od narození němý. Otec, který se doslechl o událostech v Castelpetroso, si obstaral vodu ze zázračného pramene a přinesl ji své ženě. Plní víry

dali ji vypít svému synu. Hoch byl okamžitě uzdraven a začal mluvit. Nejdříve uložil místní biskup Mons. Francesco Macarone napsat přísežné prohlášení, že dítě skutečně nemohlo šest let mluvit. Později pověřil arcibiskup z Lanciana, diecéze, kde se uzdravení událo, jednoho kanovníka z Fara San Martino, aby okolnosti případu přísně vyšetřil. Po potřebných šetřeních bylo uzdravení církevně uznáno.

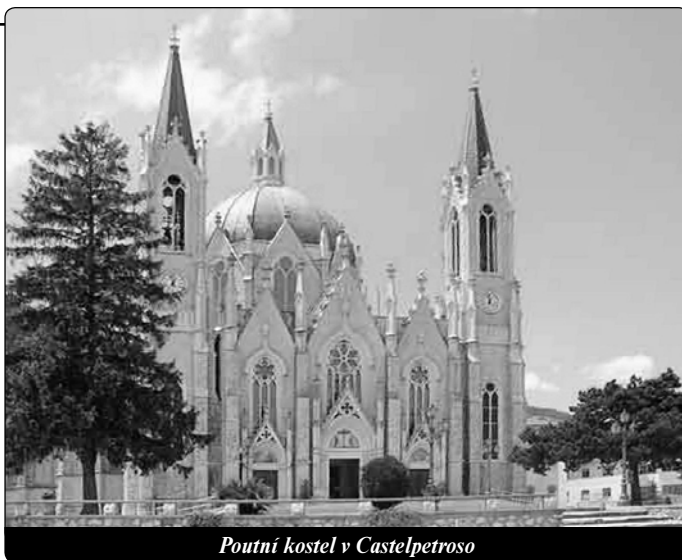
Zapojuje se papež Lev XIII.

Místního biskupa z Bojana události velmi zaměstnávaly. Nakonec se vypravil do Říma, aby o případu informoval papeže Lva XIII. Na závěr své zprávy biskup dodal, že by si přál, aby zjevení byla potvrzena jednoznačným znamením. Na to mu papež Lev XIII. odpověděl, zda nejsou pro něho dostatečným znamením sama zjevení. A papež uložil biskupovi, aby se vrátil do své diecéze jako apoštolský legát, navštívil sám Castelpetroso a pak znovu předložil svou zprávu.

Biskup Macarone uposlechl papeže a odebral se s farářem své katedrály na místo zjevení. Výsledky biskupského vyšetřování jsou dnes uloženy v biskupské kúrii v Campobasso. To souvisí s tím, že biskupské sídlo bylo v roce 1982 přeloženo do Campobasso. Kromě toho obdrželo biskupství trvající již od 11. století úřední titul „Arcidiecéze Campobasso-Bojano“.

Maria se zjevuje biskupovi

Při své vizitaci se biskup Macarone stal sám svědkem nadpřirozené události. 26. září 1888 spatřil nejméně třikrát Pannu Marii Bolestnou se sedmi meči v hrudi s průhledným závojem na hlavě. V jednom aktu, který je dnes na biskupské kúrii, je uvedeno, že biskup zaprotokoloval 17. února 1889 událost těmito slovy: „S radostným srdcem mohu potvrdit, že zázračné události v Castelpetroso jsou po-

Poutní kostel v Castelpetroso

slední projevy Božího milosrdenství, aby zbloudilí byli přivedeni na správnou cestu. I já mohu dosvědčit, že když jsem se odebral na svaté místo, mohl jsem při modlitbě spatřit zjevení Svaté Panny.“

V jednom dopise podává biskup zprávu, že také jeho generální vikář, farář katedrály a další duchovní z Castelpetroso viděli zázračným způsobem Matku Boží.

Základní kámen poutního chrámu

Po těchto událostech ustavil biskup z Bojana komitét, jehož byl sám předsedou. Pracovní skupina měla za úkol shromáždit prostředky na stavbu poutního chrámu, který se má postavit na místě zjevení. Současně pověřil péčí o poutníky řád servitů, který byl založen výslovně s úkolem uctívat tajemné utrpení Matky Boží.

Sousoší znázorňující událost zjevení

soťva se jen začala zvedat ze základů. Je to Boží dílo a zkoušky musely být proto strašné: dílo k počtě Té, která Hadu rozdrtila hlavu...“

Stavba byla nakonec dokončena a 21. září 1975 ji posvětil biskup Alberto Carinci (1948–1977) za účasti četných biskupů, kněží a řeholníků i věřících. R. 1933 ji světil františkánům Neposkvrněné. Je to mladší větev, která usiluje žít v duchu dokonalého zasvěcení Ježíši skrze Marii, charismatu svatého Františka spojeného s posláním sv. Maxmiliána Kolbeho.

Svatý Gabriel od Bolestné Matky Boží

29. října 1994 obdrželo poutní místo duchovní poklad z blízké svatyně Isola del Gran Sasso. Tam se nachází hrob sv. Gabriela od Bolestné Matky Boží (1838–1862), občanským jménem Gabriela Possentiho, který vstoupil do řádu pasionistů. V boční kapli svatyně v Castelpetroso, která je zasvěcena Sedmibolestné Matce Boží, byl uložen umělecký relikviiář se zubem tohoto světce.

Od chrámu k místu zjevení byla zřízena tzv. Via Matris Dolorosae se sedmi zastaveními Mariiných bolestí. Vedle již existujícího reliéfu byly v nejnovější době umístěny bronzové sochy výjevu zjevení v přirozené velikosti od sochaře Urbana Brattioho.

Papež Jan Pavel II. na návštěvě v Castelpetroso

19. března 1995 navštívil mariánskou svatyni v Castelpetroso papež Jan Pavel II. Jak to vyjádřili místní věřící, znamená tato historická událost „korunovaci všeho úsilí a obětí, které naši předkové s neochvějnou vírou a velkou odvahou podstoupili“. Současně byla návštěva chápána jako opětovné „bezpečné potvrzení“ mariánských zjevení, která místní biskup uznal již v roce 1889, tedy přesně před 120 lety. Kromě toho Jan Pavel II.

svým svědectvím jako Petrův nástupce potvrdil přesvědčení, že Matka Boží přinesla do Castelpetroso poselství adresované celému světu.

Nejdříve připomněl papež ve svém kázání, že jeho předchůdce papež Pavel VI. prohlásil Bolestnou Matku Boží, která je uctívána v Castelpetroso, za ochránkyni celé oblasti Molise. Pak vyzval každého jednotlivce, aby zůstal věrný křesťanské tradici země s horlivostí, která přiměla jeho předky vložit velké úsilí do výstavby svatyně. Nakonec vyzval věřící, aby „každodenní radosti i námahy obětovali Pánu ve společenství s Kristem a skrze přimluvu jeho Matky, která je zde uctívána, jak přináší Otcí Syna obětovaného za naše vykoupění“.

Poselství z Castelpetroso

První úloha Marie spočívá v tom, aby přinesla na svět Božího Syna. Od počátku byl cíl jeho vtělení předznamenán: aby vykoupil lidstvo z hříchů, měl odevzdat svůj život na kříži. Když Syn dokončil svou oběť, začala pro Marii nová úloha. Ta nespočívala pouze v tom, že doprovodila Syna na křížové cestě a stála mu soucitně po boku. Spíše započalo její zvláštní spolupůsobení, když její Syn byl mrtev, a dokončil tedy dílo vykoupění. Aby však učinila oběť svého Syna pro lidstvo plodnou, měla svého mrtvého Syna v bolesti obětovat nebeskému Otcí. Tato myšlenka byla také úhelným bodem mariologie svatého Maximiliána Kolbeho.

Svým aktem obětujícího mateřství zjevila Maria v Castelpetroso svou úlohu v dějinách spásy. Ustavičně nabízí Otcí oběť svého Syna za záchranu lidstva. Když krátce po prvním zjevení na „svaté skále“ vytryskl pramen, ihned se tam děly zázraky. Biskup potvrdil nejen tyto zázračné události, ale vysvětlil je slovy, že Maria použila vodu, aby zjevila své mocné prostřednictví milostí.

Maria vysvětluje význam kněžství

Jedinečnou v dějinách Církve je při zjeveních v Castelpetroso jistě role, jakou mají sehrávat biskupové a kněží. To, že se Maria zjevila tolika duchovním a hlavním odpovědným v diecézi, není náhoda. Chtěla znovu připomenout, jakou nezastupitelnou úlohu má kněz v díle vykoupění.

Zcela zřetelné to bylo při zjeveních pochybujícím diecéznímu knězi. Nejdříve se Maria zjevila s malým dítětem v náručí. Kněží mají skrze apoštolskou plnou moc úlohu přinášet světu Ježíše Krista. Ihned pak viděl kněz ležet před sebou mrtvého Krista bez Marie. To jako by ho Maria vyzývala, aby jako ona obětoval Božího Syna nebeskému Otcí. Kněz stojí jménem Církve a celého lidstva před Otcem, aby mu přinášel oběť jeho Syna. Jen tak může být nyní pro lidi plodná a vysvobodit je z jejich minulosti a hříchů. I pramen poukazuje na význam kněžství. Je obrazem mocných svátostných prostředků milosti, skrze které lidé přijímají spásu a Boží lásku v její plnosti.

Aktualita události

Zvláště ve světle Roku kněží mají mariánská zjevení v Castelpetroso zvláštní aktualitu. Snad nic se tak po II. vatikánském koncilu nevytratilo z pojetí kněžství jako myšlenka, že kněz přináší obětovaného Syna Otcí na smír za hříchy světa. Aby bylo zvýrazněno spojení mezi zjevením Matky Boží v Castelpetroso a osobou biskupa, bylo v posledním roce uzavřeno oficiální partnerství mezi Castelpetroso a Carinolou, rodištěm biskupa Francesca Macarone Palmieriho.

Jistě může být Matka Boží i dnes nejlepší pomocnicí při zápasu o obnovu kněžství. Kněžský postoj Panny Marie, v jakém se představila v Castelpetroso, dává nám Matku Boží zvláštním způsobem za vzor jako Matku všech kněží.

*Z Kirche heute 7/2009
přeložil -lš-*

Boj o život se Zdrávasem

Bylo to v roce 1958. Žili jsme na dělnickém předměstí velkého města, kde byla domovem bída. Dny před výplatním termínem byly stálý boj. Tu 12. července stihla naši rodinu velká trýzeň. Odnesla jsem obě dcerušky na lůžko: Janinku, která měla 28 měsíců, ta brzy usnula, ale Zuzka, 17 měsíců, i přes pozdní hodinu nemohla usnout. Byla neklidná. Najednou ji přepadly strašně křeče. Její tělo bylo zcela ztuhlé a zkroucené. Nebyla ani podobná lidské bytosti. Nevěděla jsem, co mám dělat.

Přivolaný lékař okamžitě poznal závažnost situace a strávil u dítěte celou noc, ale jeho znalosti ani léky nic nepomáhaly. Myslela jsem na svatou Panu Marii, ale neodvážila jsem se jí prosit. Tolikrát jsem se jí rouhala. Byla jsem příslušnice jedné sekty, která zakazovala ji uctívat, dělat znamení kříže a vstoupit do katolického kostela. I když jsem navštěvovala rok výuku náboženství, věděla jsem o víře málo a ptala jsem se, kde je vlastně pravda.

Tak jsem se obrátila na Boha: „Ty, který jsi stvořil nebe a zemi, já znám jen jednu modlitbu, tu, kterou se lidé modlí, když někdo umírá. Zdrávas Maria. Mám právo se modlit k té, kterou katolíci nazývají Panna? Smiluj se nade mnou, Pane.“ Zašla jsem k sousedům a přinesla malou sochu Panny Marie ze zázračné medailky.

Začala jsem nejdříve v nitru, pak polohlasem říkat Zdrávas Maria. Moje bezútešnost byla nekonečná. Položila jsem svou maličkou na stůl, byla ztuhlá a bez pohybu, zdálo se, jako by byla přibitá. Tu jsem v duchu spatřila kříž a pomyslela jsem si: „Přibitá na kříži jako Ježíš...“

Nebyla jsem schopná slova. Chytila jsem se jen Zdrávasu a ten jsem stále opakovala.

Tu jsem se náhle viděla, jak jdu křížovou cestou. To jsem si z náboženství zapamatovala. Viděla jsem zbičovaného Ježíše, jak spadl na dlažbu. Moje myšlenky se soustředily na to, co jsem slyšela. Byl to pláč ženy. Tak mohla plakat jen matka, které umírá dítě. Připomněla jsem si scénu na Golgotě a pochopila jsem bolest Marie ukřižované spolu s jejím Synem, kterého obětovala za spásu světa. A já bych nebyla dala své dítě ani za záchranu jediné duše!

Tu jsem pochopila, že Maria plakala kvůli mně a mému dítěti. Plakala kvůli nám a do svých slz vložila sílu své přimluvy. Zapomněla jsem na vlastní bolest a řekla jsem Ježíši: „Pane, smiluj se nad svou Matkou!“

Stáli jsme čtyři nad umírajícím dítětem. Lékař se pokoušel počítat vyhasínající pulz. Náhle jsme měli dojem, že jsme pocítili nějaký dech, nějakou oživující přítomnost, nadpřirozený zásah.

Zavolala jsem na svého muže: „Jestli v něco věříš, pomodli se alespoň Zdrávas Maria!“ Sepjál ruce beze slova. Tu se náhle maličká pohnula, její zkroucené údy se narovnaly a zaujaly normální polohu. Otevřela oči. Lékař zavolal: „Zázrak! Ona přichází k sobě!“

Krise byla překonána. Naše dítě se začalo zotavovat. Od té doby stojí socha v našem pokoji. Opustila jsem sektu a krok za krokem jsem se vrátila do katolické církve a k pravé víře, ve které vychovávám své děti. Naučila jsem se modlit růženec. Chtěla bych říct všem lidem, jak mocná je modlitba Zdrávas Maria, jak mateřská je Bolestná Matka a jak velkou má moc u Boha. Přispěla nám v největší nouzi.

Vděčná matka

Podle Minuta s Marií

Pán Ježíš o svých kněžích

KNĚŽ ROZDĚLUJE NEBESKÁ DUCHOVNÍ BOHATSTVÍ

Všechny svátosti očisťují, protože mají v sobě něco božského: mají moji Krev, mají nic menšího než živou a tlukoucí přítomnost Trojice; ve všech vyniká Duch Svatý. Otec, který oplodňuje, Syn, který vykupuje, Duch, který potvrzuje. Ale kněží, kteří disponují těmito svátostmi, musí být bez poskvrny, protože spravují nebeské poklady pro tělo i pro duši, vkládají do srdcí moji božskou pečeť; obmývají moji Krví a poskytují účinnou pomoc milosti těm, kteří je přijímají.

Chtěl bych, aby kněží si při udělování svátostí byli vědomi velikosti své služby; a o to více biskupové, kterým je rezervováno biřmování a kněžská svěcení.

Kéž každý kněz již předem uvažuje o tom, co má udělovat, totiž nebeská duchovní bohatství; kéž se nikdy neodvažují dotýkat se toho, co je svaté, rukama a srdcem, které svaté nejsou.

Nechci skrupule, které škodí duši, které překážejí milosti; žádám jen při spravování svátostí správnost a čisté srdce.

Kněží, moji zástupci, všichni, kteří udělují duším božské věci, mají povinnost být zbožštěni, protože představují Mne.

Jestliže jsou náhodou v hříchu a nemohou se vyzpovídat, musí vždy vzbudit úkon lítosti a kát se. V Církvi vždy najdou prostředek k očistění.

I všední hříchy mě urážejí, a proto z úcty ke Mně mají se toho, co je čisté, dotýkat jen zcela očistěni.

Je tomu však tak, že projevují mnoho nedbalosti, nekážně při plnění úkonů své služby. Nemyslím zde na kněze, kteří jsou ve smrtelném hříchu, kteří již vědí, co hromadí ve svých duších, když vykonávají ve stavu těžkého hříchu úkony své služby. Žádám i od dobrých kněží,

aby se více očistili a nedotýkali se Eucharistie ani Trojice ve svátostech srdci, která nejsou zcela čistá.

Celá moje Církev musí vyzařovat čistotu, světlo, protože Bůh je světlo a jeho vyzařování v Církvi a v duších jsou světlo a čistota. Všechno to, co není světlo, není Bůh; všechno to, co není čisté, je satanské, protože Zlý je protivník světla, proto v něm a v těch, kteří jsou jeho, je faleš, temnota a tma. Jedna z charakteristik Zlého spočívá v tom, že působí ve stínu a v temnotách: podvádí, převrací, skrývá. Jeho pokrytecká taktika spočívá v tom, že zamlžuje a kalí duši, naplňuje ji dýmem, skrývá své zvrácené záměry a zahaluje ji temnotami.

Ale moje Církev je světlo a duše, které jsou moje, musí také být světlo, jas, abych z nich vyzařoval Já, aby z nich vyzařovalo nebe.

Všechno to, co je temné, není moje, všechno to, co není prosté, není moje, protože Já jsem „jednoduchost“. Moje nauka pramení z ryzí jednoty a usiluje vždy sjednotit duše se mnou a učinit z nich jedno stádce pod jediným Pastýřem.

Chci vyloučit ze své Církve všechna zneužití a všechny neaktivity ve způsobu, jak ti, kteří jsou moji, spravují svátosti, aby zachovávali normy, chci sjednotit jejich citění s citěním jejich pastýřů. Tato jednota úmyslů je velice nutná a v mnoha kněžských srdcích schází jednota s jejich pastýřem. Z toho pramení velká zla.

Jak to napravit? Sjednotit duchy v jednom duchu, v Duchu Svatém: kněží musí usilovat o to, aby měli jednu vůli a jednu duši se svým pastýřem. Na tomto úseku je mnoho práce. Dokud biskupové nevyburcují jejich důvěru a nebude zde

Conchita Armida

jednota úmyslů mezi nimi a jejich kněžskými, bude zde rozdělení, nebude existovat pevná základna lásky. Tak Mě urážejí a působí duším mnoho zla.

Biskupové musí bojovat o to, aby se dosáhlo této jednoty, která je pro moji službu nezbytná; musí nad tímto aspektem kněžské služby velmi bdít, ale především se musí modlit, posvěcovat, být plní odříkání, aby za každou cenu obdrželi z nebe tuto milost. Získají-li lásku, důvěru, učenlivost svých kněží, zajistí Mi velkou slávu a ušetří mé Srdce mnoha trnů a bolestí. Na tento úkol musí soustředit svou bdělost více než na jakýkoliv jiný: přitahovat..., sjednocovat..., vlévat důvěru s mateřskou vášní. Tak Mě ušetří urážek, tak Mi budou vzdávat slávu. Pak diecéze pokvetou, budou přinášet plody svátosti: a to je onen lék (CC 49,171-179).

Zpovědnice je po oltáři misto, kde se Trojici vzdává nejvíce slávy

Zpovědnice je po oltáři místem, kde se dostává Trojici nejvíce slávy. Proč? Protože se v duších znovu rodí její obraz, protože zde se obmývá každá vina, protože se u věčného Otce zhodnocuje cena mé Krve, protože se ruší smlouvy se Zlým, protože triumfují nad démonem, protože Duch Svatý se znovu ujímá vlastnictví duše zmařené a snad i ztracené.

Zpověď je svátost, kterou velice miluji, protože do ní nutně vstupuje Vykoupení a moje nekonečné zásluhy, činí radost Otci tisící slavnými vítězstvími. Zde se nachází semeno svátosti... Zde se uskutečňuje plodnost Otce a Ducha Svatého, protože je duším darován nový život, protože svátostná rozhršení vždy z duše nejen smazávají vinu, ale dávají jí život a výkupnou sílu moji Krve.

Kněz, ať už je hoden nebo nehoden, pro svou vnitřní jednotu se Slovem, pro nezníčitelnou pečeť Ducha Svatého ve své duši má reálnou schopnost oplodnění duši, kterou přijal od Otce. Ale i přesto, že nese v sobě tento zárodek, jestliže jeho srdce není čisté, tento zárodek nebude oplodněn, padne do duše jako vánek, který přejde, aniž by plodil a zapustil kořeny ctnosti (CC 306-309).

Duchovní vůdcové musí být nebem, kde vždy dokonale září všechny ctnosti

1. Musí vždy vstupovat do zpovědnice nenakaženi, čisti na těle i na duši, bez poskvrny hříchu.

Ano, mohou vzbudit úkon lítosti. Neboť jak může radit k čistotě a k prostředkům, jak ji získat, ten, kdo není čistý a nepraktikuje ji? Jak může radit k pokoře, kdo je pyšný, k lásce a trpělivosti, kdo se nesnaží ji získat?

Jak jsem již řekl, ten, kdo má dávat, musí mít, a aby měl, k tomu nestačí jen žádat, ale musí být prázdný, aby byl hoden přijímat.

Jestliže duchovní vůdce zamýšlí, třeba nepřiznaně, dávat ze svého, nedosáhne ničeho, nepůsobí nic. Jestliže dává z mého, ale připisuje sám sobě slova života (mnozí to tak dělají) kromě toho, že Mě uráží, nepřinesou taková slova v duši žádné užitečné plody, protože jsou kontaminována odbojnou pýchou.

Duchovní vůdcové, kteří potřebují více než kdokoliv jiný přijímat, a přijímat s pokorou, musí

žít v důvěrném vztahu ke Slovu, které je Slovem plodným a božským. Od něho musí přijímat, to, co mají říkat; z tohoto pramene musí pít a žít se, aby rozdávali duším božskou stravu, kterou jim moje dobrota svěřuje.

2. Musí se snažit, aby nikdy nezačali zpovídat dříve, než se pomodlí a vykonají nějaký úkon pokory a umrtvování, protože ten připravuje kněze na to, aby mohl duše chápat a pomáhat jim.

3. Duchovní vůdčové mají nevyhnutelnou povinnost být svatí, protože představují Svatého svatých. S jakou odvahou se odvažuje udělovat nebeské odpuštění ten, kdo ho na zemi zapírá?

4. Mají nezbytnou povinnost být velice pokorní, když vidí, jak Bůh respektuje jejich autoritu nad dušemi. Koho by to nepolekalo a nepřivádělo k zahanbení? Mohou si být jisti, že nekladou překážky Duchu Svatému? Nechci u mých kněží, mých bratří, skrupule, ale moudrost, poctivost a svatost.

5. Duchovní vůdčové mají naprostou nezbytnost být moudří, protože představují samotnou Moudrost; musí si, nakolik je to možné, osvojit poznatky z mystiky a asketiky nejen v teorii, ale v praxi, využít všechny svou zkušenost z vnějšího a vnitřního jednání s dušemi.

6. Je nehoden být zpovědníkem a duchovním vůdcem kněz, který není ctnostný, a dokonce svatý v Božích očích. Jak např. bude moci kněz lakomý a ambiciózní mluvit o chudobě a odříkání, aniž by se musel červenat?

Jak chce kněz roztržitý a firiolní učit duchu usebranosti a samoty?

Jak může kněz, který se neumrtvuje, radit duším zdrženlivost a střídmost, jestliže jeho chování ho obviňuje a způsobuje pohoršení?

Kněží, i když Mě představují a jsou jakoby mým pokračováním, jsou v určitém smyslu jen nástroji a hlasateli Ducha Svatého, protože je to On, kdo vědává do duši milost.

Kněží by neměli vstupovat do zpovědnice ani dávat duším, které vedou, direktivy nebo příkazy, aniž by předtím vyzývali Ducha Svatého.

Pole milosti je pole, na kterém působí Duch Svatý. Kněží jsou jen dělníci, kteří zasévají semeno, protože ten, kdo dává život, je Duch Svatý a jeho božská plodnost (CC 25,310-322).

(Pokračování)

Z knihy

Conchita Cabrera de Armida:

Sacerdoti di Cristo.

Città Nuova, Řím 2008,

str. 165-169, 171-172

Přeložil -lš-

LIDSKÁ DUŠE V ZÁSTAVĚ

Jeden litevský finanční ústav přijímá jako zástavu pro poskytnutí kreditu lidskou duši. Zájemce si může půjčit 70-700 €, když se písemně upíše, že nechává svou duši v zástavě. Duše je pak „majetkem ústavu“ až do úplného zaplacení půjčky. Ústav nepožaduje žádné zdůvodnění půjčky ani potvrzení o zaměstnání. Před ústavem se stále tvoří fronty. Ruská pravoslavná církev tento postup ostře odsuzuje jako urážku Boha a ohrožení věčného života.

TURECKO

Současná situace křesťanů se v průběhu Roku svatého Pavla přece jen o něco zlepšila. Neexistuje zde vůbec náboženská svoboda, ale přesto jsou zde určité pozitivní kroky. Na palubách tureckých aerolinií jsou noviny, kde je možno najít adresy kostelů i s telefonním číslem. Také nový plán města, který je k dostání zdarma a který je ve všech hotelích, uvádí adresy více než dvou desítek kostelů.

Radio Vaticana

Nebe ani peklo nikdy nepominou

Kázání svatého faráře arského

Moje děti, jak je to smutné! Tři čtvrtiny křesťanů se starají jen o uspokojení potřeb svého těla, které brzy shnije v zemi, a vůbec nemyslí na potřeby duše, která bude po celou věčnost buď to šťastná, nebo nešťastná. Nemají zdravý rozum a neuvažují, až husí kůže naskakuje.

Hle, člověk, který se stará jen o časné záležitosti, honí se za nimi, dělá přitom mnoho halasu, chtěl by vládnout nade vším a myslí si, že je někdo. Kdyby mohl, řekl by slunci: „Uhni a dovol mi, abych místo tebe svítil na svět já!“ Přijde doba, kdy z toho nadutce nezůstane více než hromádka prachu, který řeka odplaví do moře. Hled'te, děti, často si myslím, že se podobáme malým hromádkám písku, které vítr nakupí na cestě, aby je za chvíli obrátil a rozprášil. Každý z nás má v rodině zemřelé a dobře ví, o jakém prachu mluví.

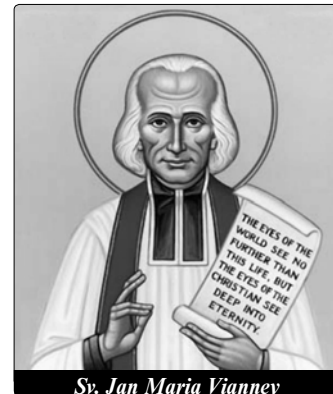
Bezbožní lidé říkají, že spasit se je těžké. A přece není nic lehčího. Stačí zachovávat Boží a církevní přikázání, vyhýbat se sedmi hlavním hříchům, dělat dobro a nedělat zlo, a to je všechno.

Dobří křesťané, kteří pracují na své spáse a dbají o uspokojení potřeb své duše, jsou vždy šťastní a spokojeni. Už na tomto světě se těší z budoucího štěstí. Ti lidé pak budou šťastní po celou věčnost. Zlí křesťané, kteří půjdou do záhuby, jsou hodni politování: stále naříkají, jsou smutní a dělají ze sebe nešťastné. A takoví také budou po celou věčnost. Tady vidíte, jaký je to rozdíl!

Postupovat správným způsobem znamená dělat jen to, co je možné obětovat Bohu. Přece mu není možno obětovat podvody, zlost, pomluvy, nestřídmost, nespravedlnost, zlosti, rouhání, zábavy a tance. A nejsou to ta

nejčastější zaměstnání na tomto světě?

Svatý František Saleský říká o tanečních zábavách, že jsou jako hříby. Ani ty nejušlechtilejší nemají vůbec výživnou hodnotu. Matky často říkají, že bdí nad

Sv. Jan Maria Vianney

svými dcerami. Možná tak ještě dokážou uhlídat jejich oblečení, ale už vůbec ne jejich srdce. Ti, kdo pořádají doma tančovačky, zatěžují se před Bohem velkou odpovědností. Berou na sebe všechnu odpovědnost za zlo, které se během takových zábav rodí: za všechny zlé myšlenky, pomluvy, žárlivost, smyslnost, nenávisť a msty. Podobně ti, kteří píšou, malují nebo vytvářejí věci se zlým úmyslem, budou se před Bohem zodpovídat za všechno zlo, které to lidem způsobí, a to tak dlouho, dokud ta díla existují. Až husí kůže naskakuje.

Vidíte, děti, je třeba myslet především na svou duši, kterou je třeba spasit, na věčnost, která nás všechny čeká. Tento svět se vším jeho bohatstvím, příjemnostmi a poctami pomine, ale nebe nebo peklo nepominou nikdy. Pamatujme na to!

Ne všichni svatí dobře začali, ale všichni dobře skončili. Ani my jsme svůj život nezačali dobře, starejme se alespoň, abychom ho dobře skončili a připojili se ke svatým v nebi.

Z Miňujcie się 3/2009

přeložil -lš-

Tuto zkušenost, že nemocné dítě právě proto, že je postižené, se může stát pro rodinu požehnáním, měl americký herec, představitel Ježíše ve filmu Umučení Krista, Jim Caviezel a jeho manželka Kerri. Ačkoliv měli nejdříve pochybnosti, rozhodli se před dvěma roky, že adoptují z Číny malého chlapečka s nádorem na mozku. Oba jsou praktikující křesťané a šťastní dosvědčují: *Náš Bo je pro nás takovou radostí, jako by byl naším vlastním dítětem. Ale Jim otevřeně přiznává: Je pochopitelné, že se toho kroku nejdříve bojíš, ale nemáš tušení, jaké požehnání tě čeká, když jednoduše všechno vsadíš na víru.*

A tak se i při své druhé adopci rozhodli pro pětileté děvčátko z Číny, která má podobně jako Bo nádor na mozku, a nyní se o ně společně s láskou starají.

Podobné zkušenosti udělali rodiče Kriesovi z Německa. I když to bylo na začátku velmi bolestné a byl to šok, že jejich první dítě je velmi těžce postižené, dnes mohou naopak dosvědčit, jakým požehnáním se stalo toto dítě pro jejich rodinu. Marie Kriesová vypravuje: „Několik dnů po narození našeho syna Šebestiána vyšlo najevo, že má zápal mozkových blan. Začal boj mezi životem a smrtí. Zdálo se, že se z černé můry už neprobereme. Po třech dnech nám v nemocnici vysvětlili, že dítě se už nikdy neuzdraví. Jestliže přežije akutní ohrožení, zůstane těžce poškozené. Protože jeho život byl krajně ohrožený, dali nám opatrně na vědomí, abychom ho dali co nejdříve pokřtít. Po třech týdnech se jeho stav zlepšil a my jsme ho po těžké chorobě poprvé vzali do náruče. Toto štěstí bylo nepopsatelné, bylo to jako druhé narození, prožívané vlastně hlouběji než to první. A jak velká radost nás naplnila, když jsme si ho konečně mohli vzít domů. Ať už se ten život bude vyvíjet jakkoliv, pro nás bylo důležitější jedno: Šebestián může žít!

Postižené dítě jako požehnání?

Tato sama o sobě pěkná myšlenka nemá v naší společnosti místo. Naopak: Když se během těhotenství zjistí, že dítě je nemocné nebo může být postižené, matce se okamžitě doporučuje potrat. Ježíš nás však učí zcela jiné pravdě: učí nás, jaká je cena utrpení. Jeho mimořádná láska patřila vždy slabým, nemocným, společností opovrhovaným. Tím nám ukázal, že všichni lidé – chudí nebo bohatí, zdraví nebo nemocní – jsou Božími dětmi, které On miluje všechny bez rozdílu. Každá lidská duše má před Bohem nekonečnou cenu, a proto si zasluhuje, abychom si jí vážili a milovali ji.

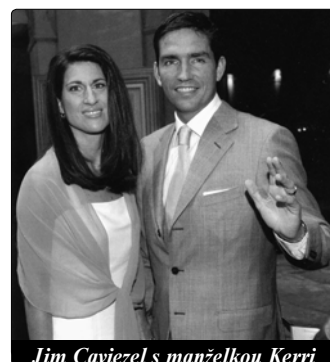
Ukázalo se, že nemoc v něm zanechala několikanásobně těžké poškození. A nyní začala velká zkouška. Krátce po naší svatbě jsme se díky obrácení našeho bratra více přimkli k Bohu. Nový život modlitby, růženců, mše svatá byly nyní naší oporou, díky které jsme situaci se Šebestiánem dokázali zvládnout.

Celý svůj život jsme uspořádali podle něho. Můj manžel a já jsme se střídali při jeho umývání, oblékání a krmení a později při odvozu do školy atd. Šebestián potřeboval mnoho našeho času, protože si nemohl sám hrát ani se těšit na čerstvém vzduchu s kamarády. V noci mívával často křečové záchvaty, které nás vyťahovaly z postele. Když se nám později narodila ještě dvě děvčata Eva Marie a Bernadetta, museli jsme v každé situa-

ci a při každé činnosti zvažovat, zda je to možné a pro Šebestiána smysluplné. Často se jeden z nás staral o děvčata, druhý zůstal doma se Šebestiánem. Byla období, kdy se nás dcery ptaly: *Proč on je vždycky první? Proč jiné děti reagují tak divně, když vidí, že je postižený?* Jestliže jsme chtěli na nějakou dobu odcestovat, dalo se to srovnat s odchodem do Egypta. I když jsme šli pryč třeba jen na jeden den, museli jsme si vzít s sebou všechno, od lžičky až po bryndáček.

Tyto okolnosti naši rodinu velmi sjednotily. Museli jsme se vzdát svých vlastních přání a v mnoha věcech jsme byli odkázáni na pomoc druhých. Ale právě díky tomu se nám dostalo jako dar mnoho veselých a šťastných chvil. Pochopitelně, že jsme často prožívali i těž-

ké okamžiky, problémy a starosti, chvíle zatrpklosti, tvrdosti. Ale po každém dnu, který »nebyl v pořádku«, následoval další den, nová šance udělat věci

Jim Caviezel s manželkou Kerri

jinak. Potřebovali jsme čas, než jsme pochopili, že toto dítě bylo mezi námi požehnáním. Nejhorší bylo pro nás, když jsme se museli dívat na to, jak Šebestián trpí, a my mu nemůžeme pomoci. Tehdy jsme vždy prožívali Golgotu. V takových chvílích nám pomáhala myšlenka na Pánovo utrpení a modlitba. I pro naše děti byl Šebestián velkou zkouškou, větší, než kdyby šlo o zdravé dítě. To si samozřejmě naše dcery uvědomovaly.

Dnes však musíme konstatovat: potřebovali jsme ho! Kdyby byl zdravý, možná že bychom pro rodičovské povinnosti zcela zapomněli na Boha. Tak nám však Bůh daroval lidi, kteří nám ukazovali cestu k němu. Mnohé vztahy bychom bez Šebestiána neměli, především vztah k Bohu. Bylo to takřka přesně po patnácti letech, co jedné noci zemřel – tak náhle a nečekaně, jako tehdy onemocněl – v noci. Pro naši rodinu byl nevýslovným požehnáním, za které nebudeme schopni nikdy dost děkovat.“

Vítězstvo srdce 66/2009

Marie Kriesová se svým postiženým synem

potřeby světa, je třeba upřít pozornost veřejného mínění k dramatu hladu a zabezpečení potravy, což se týká významné části lidstva. Drama takových rozměrů apeluje na naše svědomí: je nutné ho řešit rozhodnutími, eliminovat strukturální příčiny, které ho vyvolávají, a podpořit zemědělský rozvoj nejchudších zemí. Jsem si jist, že tato cesta solidarity k rozvoji nejchudších zemí jistě přispěje k vypracování projektů na řešení aktuální globální krize. Nepochybně je třeba pozorně přehodnotit roli politické moci států v době, kdy de facto existují omezení jejich suverenity v důsledku nových mezinárodních ekonomicko-obchodních a finančních souvislostí. Na druhé straně nesmí scházet odpovědná účast občanů v národní a mezinárodní politice díky obnovenému úsilí dělnických asociací povolaných znovu vybudovat součinnost na místní i mezinárodní úrovni. Prvořadou rolí na tomto poli sehrávají také sdělovací prostředky, které mohou umožnit dialog mezi různými kulturami a tradicemi.

Chceme-li programovat rozvoj nenakažený dnes hojně rozšířenými dysfunkcemi a deformacemi, vyžaduje to ode všech vážné zamyšlení nad samotným smyslem ekonomie a jejího cíle. Vyžaduje to stav ekologického zdraví planety; žádá si to kulturní a morální krize člověka, která se evidentně vynořuje ve všech částech zeměkoule. Ekonomie potřebuje pro své správné fungování etiku; potřebuje znovu získat důležitý přínos principu bezúplatnosti a „logiky daru“ v tržní ekonomice, kde nemůže být jediným pravidlem zisk. To však je možné jen díky úsilí všech, ekonomů, politiků, výrobců i konzumentů a předpokládá to formaci svědomí, což klade nároky na morální kritéria při zpracovávání politických a ekonomických projektů. Správně se z mnoha stran ozývají výzvy, že práva předpokládají také odpovídající povinnosti, bez

kterých vzniká riziko, že práva se změni v libovůli. Stále více se opakuje, že je třeba, aby celé lidstvo změnilo životní způsob, v němž se povinnosti jednoho každého vůči prostředí vážou k povinnostem vůči lidské osobě chápané jak sama o sobě, tak

ve vztahu k druhým. Lidstvo je jen jedna rodina a plodný dialog mezi vírou a rozumem ji může jen obohatit tím, že učiní efektivnějším dílo lásky v sociálním prostředí a vytvoří přiměřený rámec pro podnícení spolupráce mezi věřícími a ne-

věřícími ve sdílené perspektivě úsilí o spravedlnost a mír ve světě. Jako vedoucí kritérium pro tuto bratrskou vzájemnost udávám v encyklice principy subsidiarity a solidarity v jejich těsném vzájemném propojení. Konečně jsem mezi všemi často tak širokými a hlubokými problematikami dnešního světa naznačil nezbytnost politické světové autority právně řízené, která by se řídila zmíněnými principy subsidiarity a solidarity a byla by pevně orientovaná na realizaci obecného blaha při respektování velkých morálních náboženských tradic lidstva.

Evangelium nám připomíná, že člověk není živ jen samým chlebem: hlubokou žízeň svého srdce nemůže ukojit jen materiálními statky. Lidský horizont je nepochybně vyšší a širší; proto každý rozvojový program musí sledovat vedle materiálního růstu také duchovní růst lidské osoby, která je obdařena jak duší, tak tělem. To je pak integrální rozvoj, na který se sociální nauka Církve vytrvale odvolává, rozvoj, který má své orientační kritérium v podnětující síle „lásky v pravdě“.

Draží bratři a sestry, modleme se, aby také tato encyklika mohla lidstvu pomoci cítit se jako jedna rodina pověřená uskutečnit na světě spravedlnost a mír. Modleme se, aby věřící, kteří pracují v sektoru ekonomiky a politiky, poznali, jak důležité je jejich koherentní svědectví o evangeliu ve službě, kterou prokazují společnosti. Zvláště vás vyzývám k modlitbě za hlavy států a vlád G8, které se v těchto dnech setkávají v Aquile. Z tohoto důležitého summitu mohou vzejít užitečná rozhodnutí a orientace k opravdovému pokroku všech národů, zvláště těch nejchudších. Svěťme tyto úmysly mateřské přímlově Marie, Matky Církve a lidstva.

L'Osservatore Romano
9. července 2009

Překlad -lš-

PAPEŽ BENEDIKT XVI. SE SETKAL S AMERICKÝM PREZIDENTEM BARACKEM OBAMOU

Téměř 40 minut trval soukromý rozhovor mezi Benediktem XVI. a Barackem Obamou. Jejich první setkání proběhlo v pátek 10. 7. 2009 v odpoledních hodinách ve Vatikánu. „Je to pro mě velká čest,“ byla první slova amerického prezidenta. Na otázku Svatého otce odpověděl, že zasedání G8 v italské Aquile bylo velmi plodné.

44. prezidenta USA uvítal ve Vatikánu nejprve prefekt Papežského domu mons. James Harvey. Pak následovalo setkání s kardinálem Tarsiciem Bertone, státním sekretářem Vatikánu.

Rozhovor se Svatým otcem probíhal v papežově knihovně. Prezident Obama Benediktu XVI. daroval štólu, která od roku 1988 do roku 2007 ležela na ostatcích českého rodáka a prvního svatořečeného biskupa Spojených států, kardinála Jana Nepomuka Neumanna.

Svatý otec při této příležitosti věnoval prezidentu Obamou novou encykliku *Caritas in veritate* a dokument *Dignitas personae*.

DISKRIMINAČNÍ DŮTKA

Mezinárodní fotbalová organizace FIFA poslala brazilskému národnímu mužstvu oficiální důtku za to, že po vítězství v Confedlově poháru děkovalo na hřišti Bohu modlitbou. Italský list „Il Giornale“ poukázal v této souvislosti na diskriminaci křesťanství. Několik dní předtím po egyptském vítězství nad Itálií se egyptští hráči demonstrativně otočili směrem k Mekce a kolektivně se modlili. Na tento muslimský náboženský projev na fotbalovém hřišti však FIFA nijak nereagovala.

NÁVŠTĚVA U PRAŽSKÉHO JEZULÁTKA

První zastávkou papeže Benedikta XVI. při pastorační cestě do České republiky po uvítání na Staré Ruzyni bude návštěva chrámu Panny Marie Vítězné a Pražského Jezulátka na Malé Straně.

RELIKVIE VE VESMÍRU

Americký astronaut Ron Garan vezme s sebou při své příští cestě do vesmíru v roce 2011 relikvii některého světce. Jak řekl papeži Benediktu XVI. při generální audienci, měl již s sebou při kosmickém letu v roce 2008 relikvii sv. Terezie z Lisieux.

NEJSTARŠÍ OBRAZ SVATÉHO PAVLA

Vatikánští archeologové našli zatím nejstarší zobrazení apoštola Pavla. Jedná se o kruhovou fresku v katakombách sv. Tekly, které se nacházejí na Via Ostiense blízko místa, kde sv. Pavel podstoupil mučednickou smrt. V Římě a kolem Říma se nachází 63 katakomb, které všechny náleží Vatikánu.

Radio Vaticana

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

jednání nijak podstatně nezměnilo. Hospodin se přes všechna svá mimořádná dobrodíní a nesmírné milosti, které nám uděluje, i nadále setkává u svého vyvoleného lidu s „tvrdou šjíjí“. Ačkoliv má stále důvod trpce si stěžovat na jeho neposlušnost, jak je tomu např. v žalmu 81, ve kterém říká, že už ho zanechá, ať se zahubí svými vlastními nápady, ve skutečnosti mu leží osud jeho lidu na srdci tak velice, že si nikdy nedopřává pokoje a vynakládá nové a nové úsilí o jeho záchranu. Boží zásahy se přitom i u novozákonního lidu často setkávají s podobným ohlasem, jak tomu bylo kdysi před Kristovým příchodem i jak to ostatně i on sám zakusil, když přišel do vlastního, a svoji ho nepřijali.

Tyto a podobné myšlenky mě nikoliv náhodou zaměstnávaly, když jsem se na přelomu června a července ocitl opět ve společenství více než tři set kněží a dvacetí biskupů, kteří se sjeli doslova z celého světa, ze všech pěti kontinentů na jedno místo, do poutního domu Boží milosrdné lásky v Collevalenza v srdci Umbrie. Za těmito třemi sty kněžími stojí statisíce, ba miliony dalších kněží a věřících, které oslovila Mariina výzva a kteří vstoupili do služeb jejího neposkvrněného Srdce a jeho „plánů spásy“ v jejím díle, které sama nazvala Mariánským kněžským hnutím.

Aby se někdo vypravil z Oceánie, Číny, ze srdce Afriky, Peru, Libanonu, Indie, Koreje či Japonska na týden do neznámého městečka v Itálii, k tomu musí mít zvláštní důvod. Co je vlastně náplní takového každoročního setkání kněží z celého světa? Jsou to stručně řečeno kněžské exercicie neboli duchovní cvičení ve formě večerádky Mariánského kněžského hnutí. Když někomu řeknete, že jedete na opačný konec svě-

ta na duchovní cvičení, zeptá se vás: A kdo je dává? Na pozvánce na toto setkání žádná významná kazatelská osobnost nefiguruje. To je pro toto hnutí příznačné. Není to hnutí, které staví na lidských osobnostech. Kdo některé z těchto exercičních večerádek absolvoval, ví, že tím, kdo zde má hlavní slovo, je sama Matka Boží.

Tak jako si Pán shlédl na Marii jako na nepatrnou služebnici, tak postupuje i ona, když si vybírá své spolupracovníky. Její slova oslovují především pokorné a nepatrné. Tak nepatrné a nenápadné byly i samotné začátky tohoto díla, které začalo právě ve stejné letní dny před 36 lety. S tímto nepatrným semínkem onoho počátku je třeba srovnat dnešní košatý Mariin strom, který rozprostřel své větve nad celým světem. Tehdy si začala Neposkvrněná Panna formovat svého pokorného služebníka a ukázala mu svůj důvod: bolest svého Neposkvrněného Srdce, která ji přiměla k tomu jejímu „plánu spásy“. Tehdy řekla prostému knězi Donu Stefanu Gobbimu:

„Vyvolila jsem si tě, protože jsi ten nejneshopnější nástroj. Tak nikdo nebude moci říkat, že je to tvoje dílo... Já sama si vybírám kněze pro hnutí a sama je vychovávám podle plánů svého Neposkvrněného Srdce. Budou přicházet ze všech stran, z diecézního kléru, z řeholních společenství... Budou tvořit vojsko »mých kněží«. Žádný z vás nebude vůdcem. Já sama budu vaší vůdkyní...“

„Příčinou mého pláče jsou především kněží, nejmilejší synové, zřítelnic mého oka. Vidíš, jak mě už nemilují, jak mě už nechtějí? Vidíš, jak neposlouchají slova mého Syna? Jak často zrazují! Jak mnozí ignorují Ježíše přítomného v Eucharistii, nechávají ho ve svatostánku samotného, jak často ho uráže-

jí svatokrádežemi a lehkomyšlnými nedbalostmi!“

Po takřka čtyřiceti letech už můžeme konstatovat, jak se naplnila její prorocká slova, jak pokud jde o „temnou noc, která se snáší na svět a na Církev“, tak pokud jde o nečekaný a přirozeně nevysvětlitelný růst jejího díla. Když např. dnes na exerciciích při podvečerním setkání zvaném „fraternitas“ neboli bratrská výměna zkušeností promlouvají přítomní biskupové, mluví výmluvně a přesvědčivě o záracích milosti ve svých diecézích, za které vděčí Matce kněží a jejímu Neposkvrněnému Srdci a jeho pomoci v podobě Mariánského kněžského hnutí. Obrátili se na Matku Boží na základě doporučení, se kterým se seznámili v tzv. „modré knize“. Tato „modrá kniha“ je také oním hlavním „kazatelem“, který promlouvá k účastníkům duchovních cvičení.

Je to kniha, která je od samého začátku pro mnohé jablkem sváru. Jsou biskupové, kteří se nad ní pohoršují, zatímco jiní biskupové ji vydali se svým plným církevním schválením a čerpají z ní nesmírný duchovní prospěch. O čem tato kniha mluví? Na jedné straně varuje před vážnými nebezpečími, která hrozí Církvi a která se už také v mnoha směrech naplnila. Na druhé straně nabízí prostředky, jak vyjít z kritické situace, které je možno shrnout do těchto hesel: zasvěcení Neposkvrněnému Srdci, eucharistická úcta, modlitba růžence, věrnost Svatému otci a horlivý apoštolát mezi věřícími. Ačkoliv se to zdá těžko pochopitelné, především v Evropě jsou diecéze, kde se mohou dočkat diskriminace právě takoví kněží, kteří tomuto Mariinu apoštolátu zasvětili svůj život, kteří přijali od Marie úkol „hájit pošlapanou čest jejího Syna svým životem, svým slovem i svou krví“. Bisku-

pové z takových diecézí ještě nikdy v Collevalenza nebyli, ačkoliv není pochyb o tom, že i jim nabízí Neposkvrněné Srdce stejnou pomoc, za jakou děkují pastýři v Libanonu, Ekvádoru, Kongu nebo Brazílii.

Co může někomu na spiritualitě tohoto hnutí tak vadit? Zasvětit se Neposkvrněnému Srdci znamená dát se mu zcela k dispozici, ale také získat v tomto Srdci bezpečnou ochranu před úklady Zlého. Eucharistickou úctou a modlitbu růžence představil Don Bosco jako prostředky pro záchranu Církve již před sto lety. Obojí tuto úctu nám v závěru svého života odkázal ve svých dvou posledních encyklikách papež Jan Pavel II., apoštol nové evangelizace, jehož více než čtvrt století trvající pontifikát probíhal pod heslem „Totus tuus“, tedy heslem úplného zasvěcení. Modrá kniha tedy nevede k ničemu jinému než k důslednému naplňování oficiální „strategie“ Církve. Již v roce 1973 však Matka Boží mluví o tom, že její věrné děti, její milovaní kněží „budou terčem posměchu, budou tupeni, pronásledováni a někteří dokonce usmrceni“. I tato její předpověď se již naplňuje. P. Nazareno Lanciotti z Jauru v Brazílii zaplatil za svůj apoštolát svou krví r. 2001. Jako nepohodlný lidem i ďáblu stal se obětí brutální vraždy. Byl zahájen proces jeho blahorečení.

Letošní exercicie MKH se konaly ve znamení nastupujícího Roku kněží. Že jeho tematika je kněžím hnutí důvěrně blízká, mohl ve svém výkladu Dopisu Svatého otce konstatovat Don Gobbi, když poukázal, jak četná jsou v „modré knize“ místa, která hovoří s Dopisem nápadně společnou řečí. Modleme se za ty, kteří se necítí osloveni, aby alespoň nezahrazovali cestu druhým.

-š-

Pondělí 27. 7. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Octava dies (538): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 6:35 Na křídlech ducha 7:15 Pro vita mundi (114): Ing. Alena Drlíková 7:50 Cesty za poznáním: Palengue, Meknes, Budapešťský parlament 8:20 Noční univerzita: P. Petr Karas - Bůh nikomu nestrání 9:20 Druhé čtení 9:45 Starobělské Lurdy 9:50 Čteme z křesťanských periodik 10:00 GOODwillBOY 10:30 Přírodní záranky Evropy (11): Extrémy přírody 11:20 Na koberečku (61) 11:35 Pro zdraví (13): Proměnit utrpení 11:45 O pasáčku Asafovi (8/14) 11:55 Z pokladů duše 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Benefiční koncert 13:15 Legrace za pár drobných 13:30 Slunce ve tváři 14:00 Cesty za poznáním: Mesa Verde, Grand Staircase, Naivasha 14:30 Moldávie země vína [P] 14:50 Děti ze čtvrti Barrio Cuba [P] 15:05 Bezmezná naděje 15:25 Léta letí k andělům (12): P. Miroslav Herold, SJ 15:45 Čteme z křesťanských periodik 15:55 H2Onews 16:05 Cesta k andělům (6): Martin Dejdar (1. část) 16:45 Dobrý pastýř Msgr. Jesús Juárez, SDB 17:15 Octava dies (538): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 17:45 Kousek nebe 18:05 Děti ze čtvrti Barrio Cuba 18:20 Na koberečku (61) 18:35 O pasáčku Asafovi (9/14) 18:45 GOODwillBOY 19:15 Světlo pro Evropu (3. díl) [P] 19:40 Čteme z křesťanských periodik 19:50 Zpravodajské Noeviny 20:00 Z pokladů duše 20:05 Zikův svět zvířat (5. díl): Hmyz, hadi, šneci 20:30 Přírodní záranky Evropy (12): Krásy pobřeží 21:20 Na koberečku (62) 21:35 Primiční homilie P. Josefa Červenky 21:55 H2Onews 22:05 Benefiční koncert 23:15 Starobělské Lurdy 23:20 Zpravodajské Noeviny 23:30 Moldávie země vína 23:50 Druhé čtení 0:15 Na křídlech ducha 0:55 Čteme z křesťanských periodik 1:05 Poslech Radia Proglas [L].

Úterý 28. 7. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 H2Onews 6:15 Noční univerzita: P. Petr Karas - Bůh nikomu nestrání 7:15 Kulatý stůl: Návštěva Svatého otce v ČR 8:45 Na koberečku (62) 9:00 Pro vita mundi (114): Ing. Alena Drlíková 9:35 Kde zní zpěv, mizí žal 10:00 V posteli (9. díl) 10:50 Druhé čtení 11:15 Moldávie země vína 11:35 Mikroregion Třemšín (7/9) 11:45 O pasáčku Asafovi (9/14) 11:55 Z pokladů duše 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Antonín Dvořák: Kouzlo Českého ráje 13:05 Octava dies (538): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 13:35 Bezmezná naděje 13:55 Na křídlech ducha 14:35 Přírodní záranky Evropy (12): Krásy pobřeží 15:25 Starobělské Lurdy 15:30 Pro zdraví (13): Proměnit utrpení 15:35 Děti ze čtvrti Barrio Cuba 15:50 Legrace za pár drobných 16:05 Zpravodajské Noeviny 16:15 Pravoslavi na Balkáně 16:55 Mikroregion Třemšín (7/9) 17:05 Druhé čtení 17:30 O novom živote starého kláštera 17:35 Na koberečku (62) 17:50 Dětská televize (6/2009) 18:15 Kde zní zpěv, mizí žal 18:35 O pasáčku Asafovi (10/14) 18:45 V posteli (9. díl) 19:15 Moldávie země vína 19:35 Činnost Muzea romské kultury v roce 2006 19:50 Zpravodajské Noeviny [P] 20:00 Z pokladů duše 20:05 Misijní magazín (25): Bl. Matka Tereza a Misionářky lásky 21:05 Historie českého vojenského letectví (1. díl): Úsvit letectví [P] 21:35 Zpravodajské Noeviny 21:45 Děti ze čtvrti Barrio Cuba 22:00 Pro vita mundi (114): Ing. Alena Drlíková 22:35 Kulatý stůl: Návštěva Svatého otce v ČR 0:05 Starobělské Lurdy 0:10 Bezmezná naděje 0:30 Zpravodajské Noeviny 0:40 Misijní magazín (25): Bl. Matka Tereza a Misionářky lásky 1:40 Poslech Radia Proglas [L].

Středa 29. 7. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Zpravodajské Noeviny 6:15 Historie českého vojenského letectví (1. díl): Úsvit letectví 6:45 Starobělské Lurdy 6:50 Kde zní zpěv, mizí žal 7:15 Pravoslavi na Balkáně

7:55 Cesty za poznáním: Palengue, Meknes, Budapešťský parlament 8:25 Hlubinami vesmíru (6) - červenec 2007 9:25 Mikroregion Třemšín (7/9) 9:35 Dětská televize (6/2009) 10:00 GOODwillBOY 10:30 Starobělské Lurdy 10:35 Na křídlech ducha 11:15 Bezmezná naděje 11:45 O pasáčku Asafovi (10/14) 11:55 Z pokladů duše 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Starobělské Lurdy 12:10 Pro zdraví (13): Proměnit utrpení 12:15 Přírodní záranky Evropy (12): Krásy pobřeží 13:05 Misijní magazín (25): Bl. Matka Tereza a Misionářky lásky 14:05 Mikroregion Třemšín (7/9) 14:15 Hlubinami vesmíru (6) - červenec 2007 15:15 Pravoslavi na Balkáně 15:55 Zpravodajské Noeviny 16:05 Octava dies (538): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 16:35 Čteme z křesťanských periodik 16:45 Slunce ve tváři 17:15 Moldávie země vína 17:35 Děti ze čtvrti Barrio Cuba 17:50 Legrace za pár drobných 18:05 Pro zdraví (13): Proměnit utrpení 18:10 Dětská televize (6/2009) 18:35 O pasáčku Asafovi (11/14) 18:45 GOODwillBOY 19:15 Kde zní zpěv, mizí žal 19:40 Mikroregion Třemšín (7/9) 19:50 H2Onews 20:00 Z pokladů duše 20:05 Říkají to filmem (7. díl): PhDr. Eduard Mocek 21:05 Léta letí k andělům (23): Nad'a Urbánková 21:25 Historie českého vojenského letectví (1. díl): Úsvit letectví 21:55 Zpravodajské Noeviny 22:05 Pro zdraví (14): Františkovy Lázně 22:15 Bezmezná naděje 22:35 Pravoslavi na Balkáně 23:15 H2Onews 23:25 Hlubinami vesmíru (6) - červenec 2007 0:25 Benefiční koncert 1:35 Poslech Radia Proglas [L].

Čtvrtek 30. 7. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Zpravodajské Noeviny 6:15 Primiční homilie P. Josefa Červenky 6:35 Antonín Dvořák: Kouzlo Českého ráje 7:35 Mikroregion Třemšín (7/9) 7:45 Pro zdraví (14): Františkovy Lázně 7:55 Přírodní záranky Evropy (12): Krásy pobřeží 8:45 Čteme z křesťanských periodik 8:55 Léta letí k andělům (23): Nad'a Urbánková 9:15 Starobělské Lurdy 9:20 Na koberečku (62) 9:35 Dětská televize (6/2009) 10:00 V posteli chit-chat (1. díl) 10:50 Kde zní zpěv, mizí žal 11:15 Historie českého vojenského letectví (1. díl): Úsvit letectví 11:45 O pasáčku Asafovi (11/14) 11:55 Z pokladů duše 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Amman 12:35 Moldávie země vína 12:55 Cesta k andělům (6): Martin Dejdar (1. část) 13:35 Pro zdraví (14): Františkovy Lázně 13:45 Přírodní záranky Evropy (12): Krásy pobřeží 14:35 Octava dies (538): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 15:05 Dobrý pastýř 15:35 Starobělské Lurdy 15:40 Děti ze čtvrti Barrio Cuba 15:55 Zpravodajské Noeviny 16:05 Pravoslavi na Balkáně 16:45 Bezmezná naděje 17:05 Přírodní záranky Evropy (12): Krásy pobřeží 17:55 Kde zní zpěv, mizí žal 18:20 S mojí pratetou 18:35 O pasáčku Asafovi (12/14) [P] 18:45 V posteli chit-chat (1. díl) 19:35 Na koberečku (62) 19:50 Zpravodajské Noeviny [P] 20:00 Z pokladů duše 20:05 Cesta k andělům (7): Martin Dejdar (2. část) 20:45 Přírodní záranky Evropy (12): Krásy pobřeží 21:35 Zpravodajské Noeviny 21:45 Noční univerzita: P. Petr Karas - Bůh nikomu nestrání 22:45 Octava dies (538): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 23:15 Na koberečku (62) 23:30 S mojí pratetou 23:40 Cesta k andělům (7): Martin Dejdar (2. část) 0:20 Antonín Dvořák: Kouzlo Českého ráje 1:20 Poslech Radia Proglas [L].

Pátek 31. 7. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Zpravodajské Noeviny 6:15 Léta letí k andělům (23): Nad'a Urbánková 6:35 Bezmezná naděje 6:55 Mikroregion Třemšín (7/9) 7:05 Pro zdraví (14): Františkovy Lázně 7:15 U NÁS (2. díl) 8:15 Moldávie země vína 8:35 Misijní magazín (25): Bl. Matka Tereza a Misionářky lásky 9:35 Kde zní zpěv, mizí žal 10:00 GOODwillBOY (10. díl): Worship 10:30 Cesta

k andělům (7): Martin Dejdar (2. část) 11:10 Starobělské Lurdy 11:15 Děti ze čtvrti Barrio Cuba 11:30 Na koberečku (62) 11:45 O pasáčku Asafovi (12/14) 11:55 Z pokladů duše 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Léta letí k andělům (23): Nad'a Urbánková 12:25 Octava dies (538): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 12:55 Cesta k andělům (7): Martin Dejdar (2. část) 13:35 Na koberečku (62) 13:50 Moldávie země vína 14:10 Kde zní zpěv, mizí žal 14:35 Přírodní záranky Evropy (12): Krásy pobřeží 15:25 Dobrý pastýř 15:55 Zpravodajské Noeviny 16:05 Kulatý stůl: Návštěva Svatého otce v ČR 17:35 Zikův svět zvířat (5. díl): Hmyz, hadi, šneci 18:00 Pro vita mundi (114): Ing. Alena Drlíková 18:35 O pasáčku Asafovi (13/14) 18:45 GOODwillBOY (10. díl): Worship 19:15 Bezmezná naděje 19:35 Děti ze čtvrti Barrio Cuba 19:50 H2Onews [P] 20:00 Z pokladů duše 20:05 Kde zní zpěv, mizí žal 20:30 Terchovský večer: TERCHOVSKÉ NOTY [L] 23:00 Přírodní záranky Evropy (12): Krásy pobřeží 23:50 Moldávie země vína 0:10 H2Onews 0:20 Poslech Radia Proglas [L].

Sobota 1. 8. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 H2Onews 6:15 U NÁS (2. díl) 7:15 Etika v médiích 8:50 Dětská televize 9:15 Zikův svět zvířat (5. díl): Hmyz, hadi, šneci 9:40 Hrdinové Nového zákona (10): červen 9:55 Čteme z křesťanských periodik [P] 10:05 Moldávie země vína 10:25 Děti ze čtvrti Barrio Cuba 10:40 Cesty za poznáním: Athény 11:10 Na koberečku (62) 11:25 Mikroregion Třemšín (7/9) 11:35 Pro zdraví (14): Františkovy Lázně 11:45 O pasáčku Asafovi (13/14) 11:55 Z pokladů duše 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Pravoslavi na Balkáně 12:45 S mojí pratetou 12:55 Léta letí k andělům (23): Nad'a Urbánková 13:15 Antonín Dvořák: Kouzlo Českého ráje 14:15 Přírodní záranky Evropy (12): Krásy pobřeží 15:05 Dobrý pastýř 15:35 Kde zní zpěv, mizí žal 16:00 H2Onews 16:10 Moldávie země vína 16:30 Děti ze čtvrti Barrio Cuba 16:45 Misijní magazín (25): Bl. Matka Tereza a Misionářky lásky 17:45 Cesta k andělům (7): Martin Dejdar (2. část) 18:25 S mojí pratetou 18:35 O pasáčku Asafovi (14/14) 18:45 Kde zní zpěv, mizí žal 19:10 Na koberečku (62) 19:25 Druhé čtení [P] 19:50 H2Onews 20:00 Z pokladů duše 20:05 Historie českého vojenského letectví (1. díl): Úsvit letectví 20:35 Terchovský večer: HRAJŽE MI MUZIČKA, HRAJŽE MI HRAJ [L] 23:00 Pro zdraví (14): Františkovy Lázně 23:10 Noční univerzita: Ekologické problémy dneška (1/2) 23:50 Druhé čtení 0:15 Říkají to filmem (7. díl): PhDr. Eduard Mocek 1:15 Poslech Radia Proglas [L].

Neděle 2. 8. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 H2Onews 6:15 Evangelium [P] 6:25 Druhé čtení 6:50 Misijní magazín (25): Bl. Matka Tereza a Misionářky lásky 7:50 Primiční homilie P. Josefa Červenky 8:10 Mikroregion Třemšín (8/9) [P] 8:20 Hrdinové Nového zákona (10): červen 8:35 Léta letí k andělům (23): Nad'a Urbánková 8:55 Pro zdraví (14): Františkovy Lázně 9:05 Kde zní zpěv, mizí žal 9:30 Moldávie země vína 9:50 Pro vita mundi (114): Ing. Alena Drlíková 10:25 Evangelium 10:30 Záznam primiční mše svaté P. Marcela Puváka [P] 12:00 Polední modlitba se Sv. otcem Benediktem XVI. [L] 12:25 Pro zdraví (13): Proměnit utrpení 12:35 Zpravodajský souhrn týdne 13:05 Evangelium 13:15 Amman 13:45 Noční univerzita: Ekologické problémy dneška (1/2) 14:25 Léta letí k andělům (23): Nad'a Urbánková 14:45 Cesta k andělům (7): Martin Dejdar (2. část) 15:25 Říkají to filmem (7. díl): PhDr. Eduard Mocek 16:25 Přírodní záranky Evropy (12): Krásy pobřeží 17:15 Historie českého vojenského letectví (1. díl): Úsvit letectví 17:45 Zikův svět zvířat (6. díl): U protinočků [P] 18:10 Evangelium 18:20 Etika v médiích 20:00 Z pokladů duše 20:05 Planetshakers (1/2) 21:35 Děti ze čtvrti Barrio Cuba 21:50 Druhé čtení 22:15 Misijní magazín (25): Bl. Matka Tereza a Misionářky lásky 23:15 Cesta k andělům (7): Martin Dejdar (2. část) 23:55 Zpravodajský souhrn týdne 0:25 U NÁS (2. díl) 1:25 Poslech Radia Proglas [L].

V sobotu 1. srpna 2009 se v rumburské Loretě uskuteční **odpustková pouť k Panně Marii Andělské z Porciunkule**. Hlavním celebrantem mše svaté v **kos-tele sv. Vavřince v Rumburku** bude od 10 hodin správce Lorety v Praze P. Marek Socha z řádu kapucínů. V lořetánské kapli od 11 hod. následuje lořetánská litanie. Součástí slavnosti je odpolední koncert duchovní hudby (13–14 hod.), beseda o životě v kapucinském řádu (14–14.30 hod.) a promítání dokumentárního filmu Ivetka a hora (14.30–16 hod.).
Kontakt: Římskokatolická farnost-děkanství Rumburk, Dobrovského nám. 379/11, 408 01 Rumburk 1 • e-mail: fara.rumburk@atlas.cz • internet: www.rumburk.farnost.cz • GSM 724 072 525.

Matice svatokopecská nabízí **v sobotu 15. srpna 2009 v době od 12 do 17 hodin prohlídku baziliky Navštívení Panny Marie na Svatém Kopečku u Olomouce a přilehlých prostor**, spojenou s odborným výkladem, který bude v bazilice každou celou hodinu, v ostatních prostorách průběžně. Srdečně zveme!

Klášteřec (Olšany u Šumperka), kostel Zvěstování Panny Marie, **MARIÁNSKÁ PRVNÍ SOBOTA** ke klášterecké Madoně, **1. srpna 2009 – program:** 14.00 sv. růženec (sv. smíření), 14.30 katecheze, 15.00 korunka k Božím Milosrdenství, 15.30 adorace, 16.00 mše sv., 17.00 litanie a zasvěcení Panně Marii. Srdečně zvou farnost a Rodina Neposkvrněné. Přijďte obnovit svá srdce a pomoci obnovit pohraničí! Nejbližší železniční stanice Bohutín, chodníkem kolem řeky Moravy, 1 km severozápadně.

PŘÍTEL „STARÉ MŠE“ SEKRETÁŘEM KONGREGACE PRO BOHOSLUŽBY

Papež Benedikt XVI. jmenoval dosavadního generálního vikáře madridské arcidiecéze Juana Miguela Ferrera Grenesche druhým sekretářem Kongregace pro bohoslužby. Grenesche se narodil v Madridu v roce 1961 a studoval teologii v Toledu a v Římě. Po kněžském svěcení v roce 1986 byl jmenován diecézním ředitelem liturgie. Později se stal profesorem teologie. Je pokládán za liturgického experta a velkého přítele mše svaté v tradičním římském ritu.

ŠTÝRSKÉ BISKUPSTVÍ NABÍZÍ BOHOSLUŽBY V TRIDENTSKÉM RITU

V klášterním kostele v Neustadtu v diecézi Špýr budou pravidelné bohoslužby v tradičním ritu. Tento kostel je již 300 let rozdělen zdi na katolickou a protestantskou část. Katolická chórová část chrámu nabízí optimální podmínky pro tradiční liturgii. Na tuto liturgii, která se zatím konala v Dirmsteinu, přicházejí věřící z celé oblasti.

ECCLESIAE UNITATEM

Nové motu proprio Benedikta XVI. připravuje podmínky pro teologické rozhovory s představiteli Bratrstva svatého Pia X. Tímto papežským dekretem se dosavadní komise Ecclesia Dei zařazuje do Kongregace pro nauku víry a jejím předsedou se stává prefekt kongregace kardinál William Levada. Pokračuje tak úsilí papeže o dosažení plné jednoty s početným kněžským společenstvím.
Radio Vaticana

Liturgická čtení

Neděle 26. 7. – 17. neděle v mezidobí
1. čt.: 2 Král 4,42–44
Ž 145(144),10–11.15–16.17–18
Odp.: srov. 16 (*Otvíráš svou ruku a sytíš nás, Hospodine.*)
2. čt.: Ef 4,1–6
Ev.: Jan 6,1–15
Slovo na den: Vystoupil na horu a tam se posadil.

Pondělí 27. 7. – památka sv. Gorazda a druhú (v Čechách: nez. pam. sv. Gorazda a druhú)
1. čt.: Ex 32,15–24.30–34
Ž 106(105),19–20.21–22.23
Odp.: 1a (*Oslavujte Hospodina, neboť je dobrý. Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Mt 13,31–35
Slovo na den: Skrytý.

Úterý 28. 7. – ferie
1. čt.: Ex 33,7–11; 34,5b–9.28
Ž 103(102),6–7.8–9.10–11.12–13
Odp.: 8a (*Hospodin je milosrdný a milostivý.*)
Ev.: Mt 13,36–43
Slovo na den: Do ohnivě pece.

Středa 29. 7. – památka sv. Marty
1. čt.: 1 Jan 4,7–16
Ž 34(33),2–3.4–5.6–7.8–9.10–11
Odp.: 9a (*Okuste a vízte, jak je Hospodin dobrý.*)
Ev.: Jan 11,19–27, nebo Lk 10,38–42
Slovo na den: Chvátila mu naproti.

Čtvrtek 30. 7. – nez. pam. sv. Petra Chryzologa
1. čt.: Ex 40,16–21.34–38
Ž 84(83),3.4.5–6a+8a.11
Odp.: 2 (*Jak milý je tvůj příbytek, Hospodine zástupů!*)
Ev.: Mt 13,47–53
Slovo na den: Pláč a skřipění zubů.

Pátek 31. 7. – památka sv. Ignáce z Loyoly
1. čt.: Lv 23,1.4–11.15–16.27.34b–37
Ž 81(80),3–4.5–6ab.10–11ab
Odp.: 2a (*Plesejte Bohu, který nám pomáhá.*)
Ev.: Mt 13,54–58
Slovo na den: Kde se to vzalo?

Sobota 1. 8. – památka sv. Alfonsa Marie z Liguori
1. čt.: Lv 25,1.8–17
Ž 67(66),2–3.5.7–8
Odp.: 4 (*Ať tě, Bože, velebí národy, ať tě velebí kdekterý národ!*)
Ev.: Mt 14,1–12
Slovo na den: Kvůli hostům.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

25. ČERVENCE – 1. SRPNA 2009

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 26. 7.		PO 27. 7.		ÚT 28. 7.		ST 29. 7.		ČT 30. 7.		PÁ 31. 7.		SO 1. 8.			
Antifona	812	912	1722	1941	841	945	1768	1990	873	978	1722	1941	1734	1953		
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	812	913	1723	1941	842	945	1769	1990	873	978	1723	1941	1734	1953		
Antifony	813	914	828	929	843	946	858	963	874	979	890	997	906	1014		
Žalmy	813	914	828	930	843	946	858	963	874	980	890	997	906	1014		
Krátké čtení a zpěv	816	917	1724	1942	847	950	1770	1991	877	983	1724	1942	1735	1954		
Antifona k Zach. kantiku	707	797	1442	1622	847	950	1443	1623	877	983	1445	1626	1735	1954		
Prosby	817	917	1724	1943	847	951	1771	1992	878	983	1724	1943	1724	1943		
Závěrečná modlitba	707	798	1442	1623	847	951	1443	1624	1444	1625	1445	1626	1446	1627		
Modlitba během dne:																
Hymnus	817	918	832	934	848	952	862	967	879	984	895	1002	910	1019		
Antifony	818	919	833	935	848	952	863	968	879	985	895	1003	910	1019		
Žalmy	818	919	833	935	849	953	863	968	879	985	895	1003	911	1019		
Krátké čtení	820	921	835	937	851	955	865	970	882	988	898	1005	913	1022		
Závěrečná modlitba	707	798	835	938	851	955	865	970	882	988	898	1006	913	1022		
Nešpory:																
	SO 25. 7.															
Hymnus	807	907	821	922	1727	1946	852	956	1443	1624	883	989	1727	1946	915	1024
Antifony	808	908	822	923	838	940	853	957	868	973	884	990	900	1008	916	1025
Žalmy	808	908	823	924	838	940	853	957	868	973	884	990	901	1008	916	1025
Kr. čtení a zpěv	810	911	825	926	1730	1949	856	960	1777	1999	887	994	1730	1949	918	1027
Ant. ke kant. P. M.	706	797	707	798	1443	1623	856	960	1444	1624	887	994	1445	1626	708	798
Prosby	811	911	826	927	1731	1950	856	960	1778	2000	888	994	1731	1950	918	1028
Záv. modlitba	707	798	707	798	1442	1623	857	961	1443	1624	1444	1625	1445	1626	708	799
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

P. MGR. JOSEF OLEJNÍK - KNĚZ

A SKLADATEL LITURGICKÉ HUDBY

Karel Komárek

Obsažná monografie, v níž jsou do emotivně vylíčeného životopisu docenta Olejníka organicky vsazena pojednání o jeho tvorbě. Publikace obsahuje také řadu ukázek z jeho skladatelského díla. Kromě zasvěcených rozborů a posudků skladeb je uvedeno množství praktických pokynů, jak jednotlivá díla provádět.

*Nakladatelství Burget • Brož., přebal, A5
104 stran + 16 stran černobílých fotografií, 96 Kč*

LÁGR

Pavel Kučera v rozhovoru s Alešem Palánem

Odchod z vlasti je fenomén, který se českou historií táhne po staletí. Málokdy však zasáhl samou podstatu naší společnosti tak jako ve 20. století. Nemalá část emigrantů stanula před branami utečeneckého tábora Zirndorf v Bavorsku. Duchovní i ekonomickou pomoc, radu i podporu jim tu neúnavně poskytoval táborový kaplan Pavel Kučera (nar. 1932). Měl možnost utečence poznat v jejich skutečném lidství. Mons. Kučera nezastírá, že mezi uprchlíky byli komunističtí agenti, nevyzrálé osobnosti, stejně jako lidé, kteří se exilem pokoušeli řešit své osobní problémy. Ty příběhy někdy bývaly opravdu hodně bolestné... A naopak: už v Československu, kdy pracoval jako dělník a měl kontakty na tajnou církev, ale i během čtyř desítek let strávených v exilu, se Pavel Kučera setkal s celou řadou inspirujících osobností. Hovoří např. o Josefu Beranovi, Pavlu Hnilicovi, Bóžovi Modrém, Járovi Kohoutovi, Karlu Krylovi, Anastázi Opaskovi, Tomáši Špidlí-

kovi, Štěpánu Trochtovi a dalších. Tato kniha tak zaznamenává dosud poněkud opomíjenou kapitolu české novodobé historie.

Karmelitánské nakladatelství

Váz., 125x200 mm, 144 stran + fotografické přílohy, 199 Kč

KATOLICKÉ NOVINY 1949-1989

Jan Paulas, Jaroslav Šebek (ed.)

Katolický týdeník, dříve Katolické noviny, existuje již 60 let. Při této příležitosti vyšla publikace, která mapuje a komentuje vývoj katolického periodika, jež bylo založeno v roce 1949.

Katolický týdeník s.r.o. • Brož., 144x205 mm, 248 stran, 149 Kč

ZÁKLADY ARISTOTELSKO-TOMISTICKÉ FILOSOFIE

Joseph Gredt • Z němčiny přeložili Václav Frei, Daniel Heider, Lukáš Novák, Prokop Sousedík, Stanislav Sousedík, David Svoboda, Karel Šprunk

Práce J. Gredta je vyváženým shrnutím nejvýznamnějších výsledků, jichž dosáhla obnovená, „třetí“ scholastika v 19. století. Kniha reprezentuje jeden z jejích směrů, tzv. tradiční tomismus. Tato varianta třetí scholastiky je díky své tradici po systematické stránce nejlépe propracována a terminologicky přesně vyjádřena, a tak představuje nejdůslednější podobu myšlenkové alternativy k novověké, subjektivismem poznamenané filosofické tradici. Čtenář si v Gredtových „Základech“ povšimne mnohého, co je podmíněno zejména přírodovědeckými názory doby, v níž dílo vzniklo; protože je však vydáváno jako historický dokument, jsou tato místa většinou ponechána bez komentáře.

KRYSTAL OP, s.r.o. • Brož., 160x230 mm, 584 stran, 550 Kč

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o.,
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

P. P.
 147/2002
 772 00 Olomouc 2

D + 1

Matice cyrilometodějská s. r. o.
 Dolní nám. 24
 771 11 Olomouc 1

SVĚTLO - týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává Matice cyrilometodějská v Olomouci, Cernochova 7 - IČO 533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Josef Vítěk, PhDr. Lubomír Štíla. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznamená to však, že udeřovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; http://svetlo.maticecm.cz; objednávky týdeníku a knih, inzere: knihy@maticecm.cz). Registrační značka MK ČR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradníka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042137/741 83 83; podávání novinových zásilek povoleno SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC ze dne 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzugasorje aj.), se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžádané nezveřejněné příspěvky nevracíme.